

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Sæculum Decimum Tertium, Continens res in Ecclesia memorabiles, quæ
contigerunt ab anno 1200. ad annum Christi 1300.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

SÆCULUM
DECIMUM
TERTIUM,

Continens res in Ecclesiæ
memorabiles, quæ contigerunt
ab anno 1200. ad annum Christi
1300.

DECAS I.

✿ *Ab anno Christi 1200. ad 1210.*

1201. ✿ **P**hilippus recipit legitimam
am uxorem Engelbertam, quæ
repudiatâ Agnetem duxerat
ideoque interdictum, cui Franciæ regnum
subjectum fuerat, ab innocencio iterum
solvitur, suscepti tamen liberi ex Agnete
Philippus & Joanna legitimi declarantur,
quia aliqui Episcopi tale conjugium pro-
bârant.

Expeditio suscipitur in Palæstinam cum
magno exercitu Cruce signatorum, cujus
præcipui Duces fuerunt Balduinus Flan-
driæ

aria Comes, Bonifacius Marchio Montis-
ferrati, Henricus frater Balduini, Hugo
sive Henricus S. Pauli, Simon Monfortius,
Ludovicus Blesensis. In transitu suo plu-
rimum Venetos juvant in recuperandis ur-
bibus Dalmatiæ. Alexius quoque quindecim
annorum adolescens ad eos accessit ad
Jaderam. Erat ille Alexius filius Isacii An-
geli Imperatoris, quem frater Alexius ex-
cæcârat, quiq̃ confugerat ad Philippum
Svevum. Hic ergò mira pollicitus, & in-
ter cœtera Ecclesiæ Græcæ cum Latinâ re-
conciliationem, si eorum armis potiretur
Imperio. His pollicitationibus Occiden-
tales induxit ad conditionem acceptan-
dam, tanquàm valdè utilem & necessariam
ad Syriacam expeditionem.

✽(1202.)✽ Bello inter Philippum
Svevum & Ottocharum Bohemum exar-
descende Germania turbatur, sed & Gallia
ardere incipit Britannico bello immisso
per Philippum Augustum adversus Joan-
nem Angliæ Regem.

Tartarorum nomen primò circa hæc
tempora innotescit.

Ingens terræ motus concutit Syriam
& Tyrum, & omnes maritimas urbes labe-
factat.

✽(1203.)✽ Constantinopolis à Cruce
signa-

signatis & Francis capitur, & à Venetis
 fula Creta. Habebant autem Veneti na-
 150. Cruce signatorum autem viginti p-
 ditum millia, & equitum octo millia,
 Græcos sæpè vicerunt, licèt equitum sex-
 ginta millia, & peditum innumerabiles
 pias opponerent. Captâ per vim Consta-
 tinopoli, & Alexio Angelo fugato, Isaci-
 excæcatus è carcere educitur, & Alexi-
 ejus filius unâ cum patre Imperator acce-
 matur.

✱(1204.)✱ Dum Constantinopolitani
 militibus sacræ expeditionis stipendia
 promissa solvere aut nollent, aut non pos-
 sent, seditione ortâ alium Imperatorem
 eligunt, Ducam Alexium cognomen
 Murzophilum dictum qui mox juniores
 Alexium strangulat, (dum Isacius jam ex-
 rasset, ut putatur, veneno potatus) & mi-
 tit qui classem Latinorum exurant. Sed
 Franci ac Veneti arctiori inito foedere
 Constantinopolim invadunt, & intra octi-
 duum die 12 Aprilis capiunt, Ducâ per
 fugam elapso, qui postea deprehensus in
 Græcia & Constantinopolim in judicium
 adductus ob Alexium necatum de altissima
 columnâ præcipitatus est, deinde cum
 Principum & Cruce signatorum Ducum
 consensu Balduinus Flander Imperator

Con-

Constantinopolitanus eligitur & coronatur, aliique Principes diversas provincias inter se dividunt, & è nobilitate Venetâ Thomas Maurocenus Patriarcha creatur Latinorum primus.

A Græcis autem eodem tempore Theodorus Lascaris Nicææ salutatur Imperator, qui extra Constantinopolim regnavit. Alexius quoque ac Michaël Comneni ex familiâ Angelorum superstites alias sibi provincias occupaverunt, & sic conditum est novum Imperium Trapezuntinum, completens Cappadociam, Colchidem & Pontum, atque hoc modo Imperium Orientale divinum est in Europæum & Asiaticum.

Eodem hoc anno Calo Joannes Rex Bulgarorum à Legato Pontificio coronatur, sed tantum ille postmodum Latinis obfuit, quantum profuturus sperabatur.

Ad hunc annum aliqui referunt institutionem Ordinis celeberrimi S. Dominici.

Suos quoque errores patefecit Almaricus Doctor Parisiensis, & patriâ Carnotensis, multarum pravarum opinionum auctor, damnatus ab Innocentio Papâ, cujus sequaces cum ejusdem effossis ossibus

Lutetiæ postea combusti sunt.

†

HÆ-

HÆRESIS ALMARICI SIVE
AMORRICI.

1. *A*Berravit in eo, quòd diceret in statu ir-
centiæ, si Adam non peccasset, nullam
berorum procreationem futuram fuisse, nullam
carnalem commixtionem, adeoque nec sexuum
distinctionem.
2. *B*eatos nullo modo videre Deum in se ipso
sed tantum in creaturis, sicut lumen in aère.
3. *N*on esse corporum resurrectionem.
4. *N*eque paradysum, neque infernum esse
Et illum habere in se paradysum, qui Dei notitia
præditus est, illum verò, qui peccato lethifera
se contaminavit, habere in se infernum, vel
dentem in ore putridum.
5. *J*ESU Christi Corpus non aliter in pane
Eucharistico existere, quàm in alio pane, imò
quàm in aliâ quâlibet re, Et nullam esse propriam
transubstantiationem.
6. *S*anctorum invocationem dicebat idolola-
triam esse.
7. *I*deas, quæ in mente Divinâ insunt, posse
esse creatas.
8. *H*ominis contemplativi vel beati mentem
perdere suum esse in proprio (ut Theologi lo-
quuntur) genere, Et redire in illud esse ideale,
quod habuit in mente Divinâ.
9. *Q*uod aliàs peccatum est mortiferum, si in
charitate fiat, non esse peccatum, ajebat Alma-
ricus, impunitatem peccatorum promittens.

HÆRESIS DAVIDIS DINANTII.

SEctarius hic fuit Almarici, & illius errores suâ auxit phrenesi errandi, dum asseruit, Deum esse materiam primam, qui error summè repugnat Divinæ essentia puritati, & simplicitati, omnique perfectioni Divinæ.

(1205.) Dum Balduinus Imperator Adrianopolim obsidet, eundem cum Bulgaris suis aggreditur Calo Joannes, cui Balduinus fortiter resistit: dum verò hostes ardentius insequitur, in paratas insidias decidens capitur, & uti Græci scribunt cruribus Brachiisque truncatus in vallem projectus, ibidem triduo post expiravit, volucris & feris relicta præda.

Approbatur Ordo Eremitarum S. Augustini.

Almericus Rex Cypri atque Hierosolymæ moritur Ptolemaide, ex nimio auratarum esu, ubi hic piscis & magnus, & exquisiti saporis est. Paulò post obiit quoque filius ejus, Almericus adhuc puer, & mater Isabella. Quare Mariæ filia quæsitus gener, selectus est, à Philippo Joannes Brennensis Comes qui hoc regnum dotale accepit.

Albertus Episcopus Rigensis instituit equites Livonicos, qui dicuntur militia Christi, & Cruciferi, affutis duobus gladiis

diis decussatis ad suas vestes. Primus eorum Magister fuit Vinno; hi postea equitibus Teutonicis juncti egregiam septentrionali Ecclesiæ operam navârunt.

✽(1206.)✽ Henricus frater Baldvini creatur Imperator Constantinopolitanae qui mox Walachos & Scythas Hadrianopolim tentantes fortiter retrudit. Bonifacius autem Montisferrati Marchio dum fortius quàm cautiùs pugnat contra Bulgarios, vitam & caput perdit, quod reseruum ad Calo Joannem delatum ferocia ejus magno gaudio perfudit.

S. Franciscus Assisiis omnibus paternis bonis renunciat.

Græci in Asiâ Patriarcham eligunt Michaelē Autorianum in locum Joannis Camateri defuncti, cum Constantinopoli sederet Maurocenus Latinus.

✽(1207.)✽ In Poloniâ Ladislaus à suis regno privatur, & Lescus legitimus hæres substituitur.

Inter Ottonem & Philippum Germaniæ Reges de Imperio concertantes, operâ Innocentii Papæ pax eâ conditione per Germaniæ Principes firmatur, ut Otto Imperatoris titulo abstineat, & filiam Philippi Beatricem ducens, mortuo Philippo, in Imperio succedat.

✽(1208.)✽ Philippus Imperator cum post venæ sectionem in lecto conquiesceret, sceleratè occiditur Barmbergæ ab Ottone Palatino Witelspachii, cui Philippus olim filiam suam desponderat, necdum tamen tradiderat, quòd is cædis cujusdam reus & perfidiâ notatus fuisset. Itaque ex pacto inito Otto Saxo Philippi gener Principum consensu in Imperatorem eligitur ejus nominis quintum.

Ordo SS. Trinitatis pro redemptione captivorum inchoatur Romæ à Joanne Mattha, ac Felice anachoreta.

Anglia interdicto subjicitur, & Comes Tolosanus ob hæresin Albigensium, & propter cæsum Petrum de Castro Novo primum inquisitorem excommunicatur. Sed cum hanc ille ejurasset factus publicè pœnitens, & flagellis cæsus, Ecclesiæ restitutus est, in quâ Princeps sceleratus non remansit, mox iterum eiiciendus.

S. Franciscus cum duodecim sociis Ordinis sui fundamenta jactat anno ætatis suæ duodecimo.

✽(1209.)✽ Otto IV. Romæ coronatur Imperator ab Innocentio Papâ. Sed Româ egressus mox contra datam fidem, bona Ecclesiæ invadit, & aliquot urbes occupat, sicut & Friderici Siculi, quasi Imperio

perio consulturus, sed re ipsâ hac iniquitate concussurus.

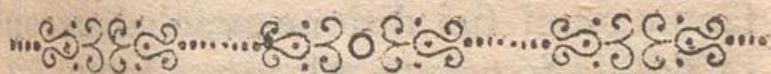
Innocentius Papa, annuente Philippo Francorum Rege armari curat & Crucem nari multa hominum millia contra hæreticos Albigeneses, & Duces hujus expeditionis constituuntur Dux Burgundiæ & Comes S. Pauli Niveonensis & Montfortius. Prima victoria capta Biterræ in festo Mariæ Magdalænæ, quam isti scelerati concubinam Christi appellabant, urbs incensa & cæsa promiscuè civium ad 70. millia. Mox se dedit Carossona, cujus cives missi nudi cum solo linteo. Reliquo bello conficiendo præpositus est Simon Montfortius ex sanguine regio (erat enim Roberti Regis filius nothus) vir probatæ virtutis & pietatis.

Comes Tolosanus & Princeps Flusianum iterum deficiunt ad Albigeneses.

✠(1210.)✠ Henricus Imperator Constantinopolitanus Græcos in Latinos faventes fortiter compefcit: quos inter primas tenebat Michaël Comnenus Angelus Epiri Princeps, cui etiam Latini militabant auri, quam Dei & religionis amantiores.

Simon Montfortius fortiter & feliciter rem agit contra Albigeneses.

Otto Imperator dum Regnum Neapolitanum eripere juniore Friderico, adhuc sub Pontificis tutela constituto, & totam sibi Italiam subjicere tentat, post iteratas admonitiones excommunicatur. Unde Germaniæ Principes in Imperatorem eligunt eundem Fridericum Henrici quinti Imperatoris filium, ex Constantia Regina Siciliae jam vivente Patre adhuc puerulum Regem Romanorum renunciatum.

DECAS II.

✽ Ab anno 1210. ad annum 1220. ✽

1211. Joannes Angliæ Rex, ob Ecclesiastica bona direpta, & clericos exagitatos excommunicatur & quia excommunicationem contemnit ab Innocentio Papa tota Anglia interdicto subjicitur, & Rex indignus regno declaratur in cujus locum Philippus Augustus substituitur Anglis expulsis ab hæretico rege passim ad eum confugientes, maximè Clericis, in quos apostata furorem convertit.

Rex Colchidis Christianus, uti & Sultanus Ægypti favent Christianis in Oriente, unde Terra sancta aliquantum respicitur.

Fridericus Rex Siciliae itineribus occultis

tis venit in Germaniam, & Constantiam
gressus honorificè excipitur.

Simon Montfortius bello prosequitur
Comitem Tolosanum Albigenium fau-
rem, & obsidet Tolosam, sed deserere
gitur, & vicissim à Tolosano Comite
Raymundo Rogerio Fuxensi, & Gasto
Benehusnensi in arce Castro novo à centu
millibus armatorum obsidetur, sed po-
tus mox egregiâ victoriâ Comitem Tol-
osanum omni suâ ditione expoliat, exce-
tâ Tolosâ & monte Albano. Itaque
fer Comes ad Petrum Arragoniæ Regem
confugere coactus est.

✱(1212.)✱ Tartari victo Indorum Re-
ge cui ante serviebant totam fere Assy-
am & Mesopotamiam depopulantur,
à Polonis contra Russos evocati auxilio
res tum his, tum illis magnam cladem in-
ferunt. Tres Reges Catholici, nempe Al-
phonfus IX. Castellæ, Petrus II. Arrago-
niæ, & Sancius Rex Navarræ ope S. Cru-
cis inauditam victoriam reportant, deside-
ratis solùm 25. Christianis, & cæsis ac fu-
gatis ducentis millibus Saracenorum
cum Miramoline Machomete suo. Victo-
ria hæc adscripta est tam S. Cruci, ac ima-
gini B. Mariæ V. quam etiam militum pie-
tati, qui se meliùs Eucharistiâ tectos, quam
armis crediderunt.

(1213.) Pueri diversæ ætatis & conditionis per Germaniam & Galliam piis cuiusdam adolescentis cantilenis exciti congregantur ad reparandam Crucem Domini; nec potuerunt retineri, quin se itineri committentes pleriq; variis modis periêrint, vel cæsi aut venditi à Saracenis, ita ut pauci ad sua reversi sint.

Fridericus Junior Aquisgrani in Regem Romanorum coronatur, qui Ottonis fautores in Italiâ reprimat.

Comes Montfortius cum 1800. suorum centum millia Albigenſium hæreticorum fugat & profligat. In quâ pugnâ etiam Petrus Arragoniæ, qui Tolosano Comiti subsidio venerat, suorum viginti millia, & vitam simul amisit.

Philippus Augustus receptâ uxore suâ Engelbertâ post viginti annos diffensionis Anglicanam expeditionem suscipit, multis navibus paratis. Eâ expeditione territus Joannes Coronam capiti suo detractam tradit Legato Pontificis: qui modis omnibus hoc bellum abrumpere conatus est, sed nihil profecit. Conversum est tamen bellum in Flandriam, & illa facta est Francici juris.

(1214.) Balduinus Raymundi Tolosani frater captus ab amicis perfidiosè

H

cum

cum dormiret, traditur fratri, & manu
Comitis Fuxensis è nuce suspenditur, in
tyrio suo, ejusque causâ omnem lechit
pitudinem absterfit.

Committitur prælium memorabile
Bovinas prope Tornacum Gallos inter
Anglos, ac Ottonem, qui se pro Impe
tore gerebat, & his opem tulerat, vi
riâ autem penes Philippum & Gallos
te. Otto hac pugna viribus prorsus ex
tus est, ita ut aquilâ relictâ fugeret, &
ter Regis Angliæ caperetur cum plur
aliis Proceribus, & eodem tempore Lau
vicus Philippi filius Anglos in Aquita
fudit; quare in angustias redacti Angli
sem petunt, & tandem operâ Legati Po
tificii quinquennales inducias impetra

Celebratur Concilium Mompessulan
à quinque Galliarum Archi-Episcopis,
viginti octo Episcopis, in quo Com
Montfortius constituitur Princeps ter
per Albigensium hæreticorum expug
tionem acquisitæ.

✠(1215.)✠ Celebratur Concilium La
teranense, cui cum Innocentio Papâ inter
fuerunt Archi-Episcopi 70, Episcopi 400,
Abbates 12, Priores Conventuum 800
quos inter extiterunt Patriarchæ Constan
tinopolitani & Hierosolymitani, Alexan

drini & Antiocheni Legati, itemque Oratores Imperatorum Orientis & Occidentis, & Regum Galliae, Hispaniae, Angliae, Hierosolymitani & Cypri. In hoc Concilio actum de expeditione in Terram sanctam, de haeresum novarum damnatione, de confirmatione Simonis Montfortii in Comitatu Tolosano; item certus habitus Judaeis assignatus.

In Hungaria incipit Ordo Fratrum Eremitarum ex instituto S. Pauli Eremitae à B. Eusebio Strigoniensi Canonico institutus.

Nascitur S. Ludovicus, postea Rex Francorum ex Blanca matre, à qua cum lacte pietatem imbibit.

✠(1216.)✠ Ludovicus Francorum Regis filius nobilium Angliae promissionibus & svasu inductus trajicit in Angliam, & Rex quidem salutatur, Pontificis Legato pro viribus obnitente, sed paulò post Joanne Rege vel mœrore, vel morbo decedente, eundem contra fidem datam adhærent Henrico III. Joannis filio, quem & Regem coronarunt, Ludovico in Galliam revertente.

Innocentius III. Pergisii è vitâ discedit, cum sedisset annos 18. cui subrogatur biduo post Cuntius, sive Centius Sabellus Romanus, dictus Honorius III.

Eodem anno decessit Henricus Imperator

tor Constantinopolitanus, cui successit
 trus Antifidorensis ejus gener Princeps
 sanguine regio, in Oriente & Occide
 notissimus, qui Romæ in basilicâ S. L
 rentii coronatus est.

Honorius confirmat Ordinem Prædi
 torum, & auget concessio S. Palatii ma
 sterio. Confirmat quoque Ordinem
 Francisci, & uterque Ordo in multas P
 vincias propagatus aliam faciem induit
 Christianitati.

✠(1217.)✠ Henricus I. Rex Caste
 cum pueris æqualibus ludens in areâ,
 gulæ ictu fortè decidentis percussus mor
 tur, & in ejus locum substituitur
 ex Rege Legionensi filius Ferdinandus
 jus nominis III.

Exercitus Christianorum in Palæstina
 per Venetorum triremes promovetur, e
 am Rege Hungariæ cum multis Procerib
 Gallis atque Germanis appulso. Intern
 pit autem hanc expeditionem Bohemus
 dus Tripolitanus Comes, unde in patria
 statim rediêrunt, isti Crucigeri, ablati
 in Jordano corporibus, quasi eò venisse
 peregrini, & non bellatores viderentur.

✠(1218.)✠ Petrus Imperator Const
 tinopolitanus Româ rediens Constantino
 polim, à Theodoro Lascare contra fidei
 datam

datam in nemorosis Theſſaliæ locis proditoriè captus, & biennio in ſquallido carcere detentus, occiſus eſt in convivio, contemptus ideò, quòd non ſatis cautè cum Græco Principe perfidiſo egiſſet, à quo omnia formidanda videbantur. Uxor Petri intereà Imperium prudenter moderata eſt, donec filius ejus Robertus è Galliâ adventaret.

Simon Monfortius in obſidione Tolofanâ conjeçto ex urbe ſaxo in capite iccuſus, & ſimul quinque Sagittis confixus, religioſiſſimè & fortiſſimè occumbit.

In Friſiâ mare ſuis finibus, ruptis aggeribus, egreſſum totam ferè provinciam inundavit, & ad centena hominum millia perièrunt.

Otto Imperator depositus & ab omnibus dereliçtus peſte moritur, ſed pœnitens & piè valdè, ita ut etiam oſſa ſua ad Pontificem deferri juberet, quo ab excommunicatione ſolverentur.

A Jacobo Arragonum Rege Barcinone inſtitutus eſt Ordo S. Mariæ de mercede, pro captivis redimendis, operâ Raymundi de Pennafort Dominicani. Primus ejus Magiſter fuit Nolafcus Gallus. In hoc Ordine alii ſunt Milites ſeu Equites, & alii Monachi, omnes intenti ad captivorum vincula frangenda, & vincuſos liberandos.

✠(1219.)✠ Damyata nobilissima Ægypti
 et civitas olim Thamatis dicta, vel ut
 vulgò Pelusium, deinde verò Æliopolis
 appellata, Urbs munitissima firmissimâ tur
 in medio Nilo anno superiore obsessa,
 gerrimè tandem occupata est, quam
 Christiani fluvium trajecerunt, & in
 divinitus Saracenis terrore plurimos ce
 derunt, atque castra occupârunt, quâ
 de auditâ Conradus alter Saphadinus
 us muros Hierosolymæ destruit, & co
 copiis in Christianos proficiscitur, eos
 Damiatam obsidentes ipse vicissim ob
 det: at sæpè victus multos suorum per
 dit, donec Christiani urbem ceperunt,
 quâ hostium usque 80 millia periêrunt,
 capta est noctu Sultano turpiter fugiente
 & urbem deserente, quam mulierculæ
 infantes defendissent, si Principi animus
 & consilium non defuisset.

Ludovicus filius Regis Franciæ moritur
 contra Albigenses & Tolosanos, sed obi
 gruentem pestem re infectâ recedit.

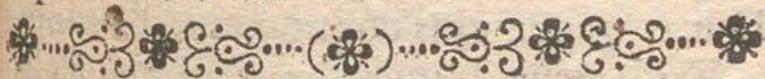
Celebratum est hoc anno Assisii Cap
 tulum dictum Storearum, cui Fratrum Or
 dinis S. Francisci decem & amplius millia
 interfuerunt, coacti habitare in casulis
 storeâ confectis, vicinis urbibus tanta
 multitudini affatim cibaria suppeditantibus

bus. Sic nimirum solet locupletissimus
œconomus Deus suis in se confidentibus
providere.

✽(1220.)✽ Robertus Petri Imperato-
ris Constantinopolitani filius è Galliâ redi-
ens Imperator Orientalis coronatur, & Fri-
dericus III. Romanorum Rex in æde S. Pe-
tri inungitur ab Honorio X. & simul Cru-
cem contra Saracenos suscipit. Inaugura-
tus quoque est Henricus Rex Anglorum.

Cum Hungaris vicini ad Christum
convertuntur.

Bononiæ celebratur Capitulum Genera-
le primum Dominicanorum.

DE CAS III.

✽ Ab anno Christi 1220. ad 1230. ✽

1221. **O**Rto diffidio inter Christianos in
Oriente Pelagius Legatus expe-
ditionem suscipit in Ægyptum, reclamante
Joanne Rege Hierosolymitano, progressi
sunt eorum septuaginta millia adversus
Memphim seu Cayrum, Sultanus autem
eos ludificavit, donec Nilus exundaret,
tunc enim fractis aggeribus in eos fluvium
immisit, & ad turpissimas condiciones com-
pulsit, ad reddendam etiam Damiatam.

H 4

Hic

His auditis Pontifex Fridericum II. Imperatorem (qui, dum coronaretur, hanc expeditionem voverat) ad succurrendum Christianis in Oriente adhortatur, is autem tergiversatus tam parum Christianis juvat, ut potius Catholicos Episcopos Apulia vexet, quarè ab Honorio excommunicatur.

S. Dominicus ad cœlos evolat; & eodem anno nascuntur S. Aquinas, & S. Bonaventura, duo Ecclesiæ magni Doctores.

✱(1222.)✱ Moritur Theodorus Lascaris qui Imperii Græci titulum gerebat in Asia minore, ei que succedit Joannes Ducas gener ejus cognomento Batazes.

Fridericus Imperator nihil non moliens contra Pontificem Honorium, in primis Aquisgrani filium suum Henricum novem annorum Regem Romanorum Aquisgrani coronat. Deinde adversus Pontificem venit cum exercitu in Italiam; reconciliatur autem à Joanne Brenno Rege Hierosolymorum, qui tunc auxilia contra Saracenos petiturus aderat Pontifici, cui etiam idem Joannes filiam suam Jolantham uxorem dedit cum dote regni Hierosolymitani, unde factum, ut Siciliæ Reges se etiam Jerosolymorum Reges appellent.

Ingens terræ motus Germaniam aliasq;
Provincias, Italiam, Galliam, Cyprum, con-
cussit, cum plurium urbium ruinâ.

Joannes Ducas Græcorum Imperator,
vincit Alexium & Isaacum Principes, qui
Lascaris, socii Joannis, Imperium affecta-
bant, & ad hoc auxilium Roberti Impera-
toris Constantinopolitani implorabant, &
eâque victoriâ Ducas recepit urbes, quas
Latini in Asiâ habebant, auxilio Bulgaro-
rum usus & Turcarum.

Theodorus proditor Petri Imperatoris
occupat Thessalonicam & Thessaliam, &
nonnullas partes Imperii Occidentalis;
item ditiones aliquas Bulgarorum & se Re-
gem inaugurandum curat per Bulgarum,
Archi-Episcopum, ut Latini sic ancipiti
hoste distinerentur.

(1222.) Obiit Philippus Rex Fran-
corum, cui successit Ludovicus VIII. pa-
rens S. Ludovici inter Imperatorem & Re-
gem Francorum amicitia simul, & expe-
ditio sancita renovatur, multum laboranti-
bus Joanne Brenno Hierosolymitano Re-
ge, qui unâ cum Magistris Templariorum,
& S. Joannis ad Philippum Francum, &
Henricum Anglum Regem adiit, & mag-
nam pecuniæ vim ab utroque accepit pro
hac expeditione, & Philippus quidem te-

stamento reliquerat centum millia librorum Parisiensium Joanni Brennoni Regi totidem Magistro Templariorum, ac totidem etiam Magistro Hospitaliariorum.

S. Clara virgo mirabilis instituit Ordinem Clarissarum sub regula S. Francisci quas aliqui Damianitas vocant, propter Ecclesiam S. Damiani.

✽(1224.)✽ Angli Francorum armis totam Galliam cuius magnam partem prius occuparant à Ludovico VIII. expelluntur. Almaricus quoque filius Simonis Montfortii Regi Ludovico cedit, quicquid patris eius in Gallis, Aquitania & Narbonensi occupaverat, unam cum comitatu Tolosano, quoniam ea se tueri posse desperabat. Et ipse vicissim à Rege creatus est Magister equitum seu stabuli Comes, ut esset à Rege primus, minus quidem potens, sed securus.

S. Franciscus Sacris stigmatibus cœlestibus insignitur.

✽(1225.)✽ S. Engelbertus Archi-Episcopus Coloniensis pro iustitiâ martyrio afficitur.

Fridericus Imperator ductâ Jolanda seu Zolante filiâ Joannis Regis Hierosolymorum in uxorem, ingratus in socerum & Papam, illum regno se abdicare cogit, & huic

huic illudit, neque ad iter Palæstinæ se accingit. Ob quam causam rursus ab Honorio anathemati subjectus est, nisi definito tempore voto satisfecerit.

Nebulo quidam Campanus, alias eremita, finxit se Balduinum esse Imperatorem alias captum, quem vultu non malè referebat, & sic multis illudit ac Flandriam in ultimam fere perniciem impulit. Tandem detectus illusor suspensus è patibulo spe suâ altius ascendit.

✠(1226.)✠ Ludovicus educit ingentem exercitum contra Albigenses. Avinionem obsidet & captam muris denudat, quia transitum dare renuit. In Franciam rediens moritur, & defuncto succedit S. Ludovicus fere duodennis sub tutela Blancæ matris piissimæ foeminæ ac prudentissimæ.

Moritur S. Franciscus seraphicus Assisii ad S. Mariam de Portiuncula anno ætatis suæ 45.

Gingitz Cham Tartarus cum annis 12. in Perside grassatus esset, moritur, cui Octai filius succedit, qui fratribus suis ingentes exercitus committit, & assignat certas provincias subigendas, unde factum ut qui Moscoviam vastandam accepisset, inde etiam in Poloniam ac demum in Germaniam penetraret. H 6 1227.

✽(1227.)✽ Honorius Papa III. mortur, cum sedisset annis undecim in ejus locum successit vir doctissimus Hugo Ostiensis Episcopus nepos ex consubrina Innocentii III. dictus Gregorius II.

Fridericus II. Imperator omnibus paratis ad expeditionem sacram adeoque & navi conscensâ eandem fœdissime arripit, 40. millibus cruce signatorum cum eo ad propria redeuntibus. Fœdus cum Sultano tunc pepigisse, quo promissum ei regnum Hierosolymitanum, si nubem hanc belli Saracenis tunc imminentem discuteret. Ideò ab omnibus diris & execrationibus devotus, & simul ab hostibus irrisus.

Obiit in Calabria ex morbo Comes Crucis signatus Ludovicus Landgravius Turingiæ S. Elisabethæ maritus post obitum miraculis clarus, & uxore hac sanctissimè dignissimus.

In Galliâ exoriuntur multæ factiones dum Philippus Bononiæ Comes & Regis Patruus adversus Blancham pro administratore regni se effert, quos motus Blancha prudenter componit Parisinis Regem suum Ludovicum cautè & fortiter protectentibus contra Proceres & Principes infidiatores.

✽(1228.)✽ Fridericus II. Imperator
Grè.

Gregorium Româ expellit, & bona Ecclesie invadit. Cui Pontifex Joannem Hierosolymorum Regem opponit, cujus filiam a se Fridericus repudiaverat, quod eum de stupratâ nepte suâ reprehendisset. Ab eo igitur forti viro & irato sibi Fridericus metuens, relicto cum magnis copiis in Sicilia Rainaldo Duce Spoletino, ut vexaret Ecclesiam, ipse cum parva manu in Orientem navigat.

Italia omnis in duas partes distracta, Guelphorum Pontifici, & Gibellinorum Imperatori faventium. Dicti autem Guelphi à Welfone Bavarie Duce, olim Pontificis acerrimo tutore: Gibellini vero à loco educationis vel nativitatis Conradi Imperatoris sub Friderico Enobarbo, quæ nomina ante compressa & eliminata hoc tempore renata sunt, cum totius fermè Italiae pernicie, non tantum urbibus, sed & familiis & domibus in illas factiones distractis & efferatis.

Fridericus ubi in Syriam appulit, cum Sultano turpissimè paciscitur, Jerosolymâ enim ille recepit, sed muris nudatam, & Saraceni Templum Domini & sepulchrum retinuerunt, ut in iis ritus suos prophanos obirent, spoliavit exinde armis Ptolæmaidem, quæ ad Sultanum misit tanquam a-

micum suum, corruptisque triremibus ad
 Palæstinæ tutelam destinatis rixatus est
 cum Patriarcha & Magistris Ordinum, sa-
 lutato nemine, à nullo salutatus, cum dua-
 bus triremibus non tam abiit, quam fregit
 è terra Sancta, quam suis vestigiis fœdave-
 rat, cum magno opprobrio contemptus
 Christianitatis

In Gallia contra res optimè geritur
 contra Albigenes qui pietate fortitudinè
 Reginæ Blancæ & filii S. Ludovici peni-
 tus opprimuntur.

✽(1229.)✽ Lescus Poloniæ Princeps
 per prodicionem interficitur relicto Bole-
 slao Principe puerulo & regni hærede.

Robertus Imperator Constantinopoli-
 tanus Româ rediens moritur. Cui Bal-
 duinus II. ejusdem filius successit, qui cum
 puer adhuc esset, administratorem regni
 accepit Joannem Brennensem, cujus etiam
 gener postmodum effectus est, nuptum
 Martha filia ejus pulcherrimâ Virgine.
 Brenno tamen noluit Augustus sed Cæsar
 tantum appellari, quamvis jam duorum
 Imperatorum socer, Occidentis, & Ori-
 entis. Cæterum mirum est quàm Græco-
 rum Imperium circa hæc tempora fraudi-
 bus fuerit distractum, & fraudibus in Prin-
 cipatus & regna diversa coalnerit. Ne-
 que

que enim Græci aliter suæ consulunt ignavia, quam fraudibus.

Gregorius Pontifex ab omnibus Principibus postulat auxilia contra Fridericum Apostatam, sed tumultibus occupabantur Septentrionales. Nec erant quieti Hispanienses. Tum nihilominus Jacobus Rex Arragoniæ Mauris eripuit Baleares insulas, capto earum Rege cum filio, qui Christianus factus est.

✽(1230.)✽ Fridericus Imperator pacem impetrat à Pontifice, & anathemate solvitur. Neque tamen factus facilitate Pontificis modestior, multum negotii successit Templariis & Hospitalariis, iterum anathemate feriendus, nisi Pontificis humanitas Imperatoris ferociæ prævaluisset.

Prussi Poloniam infestantes per Teutonicos Equites reprimuntur.

Alphonfus Rex Legionis cum filio Ferdinando Castellæ Rege Mauros ingenti prælio vincit.

DE CAS IV.

✽ Ab anno 1230. ad annum 1240. ✽

1231 **O**biêrunt hoc anno S. Antonius Patavinus, & S. Elisabetha Hungariæ Regina. Ex-

Expediō nova in Aſiam ab Europæis Principibus indicitur, quia eodem tempore Perſarum Rex de invadendâ Syriâ cogitabat: ad hanc expeditionem tam pauci milites Fridericus miſit, ut potiùs ſuæ mæ, quàm religioni providiſſe videretur.

Ludovicus Bavarus interfectus eſt a Scario, quem Princeps Aſſaſinorum, ſeu Vetulus Montanus ſvaſione Friderici miſerat. Hic Princeps formidandus erat omnibus, quia tollebat ad libitum per ſuos miſſos, nefarios homines, & crudeliter mori paratos, ut beatam vitam, quam obiter hujus Principis arte deguſtarant, ævum ſempiternum conſequerentur. E iis porrò nomen Aſſaſinorum percufforibus & Sicariis adhæſit. Unde autem dicti Aſſaſini, non liquet: an à corruptâ voce Hæſeſin, id eſt, Hæretico, an ab Eſſenis Judæis, an ab Aſſanctis Saracenis graſſatoribus, an ab Aſſacenis Indiæ populis? Hoc certum, furorem eorum & amentiam, quod nomen, in Oriente & Occidente magis innotuiſſe.

✽(1232.)✽ S. Ludovicus Pariſienſis Univerſitatem inſtituit.

Ordo Servitarum B. Mariæ V. Florentiæ inſtituitur.

Fridericus Imperator fingit ſe pacem

inire cum Pontifice, & Longobardis interim occultè favet Saracenis, & tum Sultani Babylonii, tum Vetuli Montani suorum amicorum Legatos excipit, imò & Saracenorum Pascha in die festo S. Magdalenæ celebrat coram multis Episcopis & Proceribus.

(1233.) Instituitur Ordo Equitum S. Mariæ gloriosæ, quorum munus erat procurare concordiam viduarum ac pupillorum suscipere patrocinium, qui tamen uxores ducebant, dicti vulgò *Fratres gaudentes*, quorum conditor fuit Frater Bartholomæus Vincentius Dominicanus, vir verbo & exemplo potens.

HÆRESIS CONDORMIENTIUM.

ERupit hæc pestis circa hæc tempora in Germania, quorum fundamentum fuit magia, & Magister quidam Toletanus, quibus adscribendus videtur Quido de Lachiâ Brixienfis, post mortem exustus, cujus ossa demones in aëra sustulerunt, sed vi Sacrificii Missæ eadem in rogum coacti sunt rejicere, & fateri, eum fuisse hypocritam & sceleratum. Impudentissima illorum hæresis fuit: præ nimio enim amore novi Evangelii, ut ipsi prætexebant, viros & fæminas, juvenes & virgines uno loco concludentes promiscuis congressibus & peccatis enormibus nullâ sexûs aut ætatis ratione habitâ committebant;

In similibus nuptiis nihil certius, quam de-
nem misceri & Paranympum agere.

Gregorius Papa Canones in quinque
bros Decretalium per S. Raymundum O-
dinis Prædicatorum digestos jubet pu-
cè expōni in scholis. Jus verò Civile Ph-
fis, aliisque vicinis locis explicari veter-

✱(1234.)✱ Fridericus II. iterum
git se suscepturum expeditionem in Pala-
stinam, sed more suo ad tergiversandum
& Pontificem ac Principes fallendos.

Albigenses adversus inquisitiones
bellantes variis modis reprimuntur.

Apud Cremonam in monasterio S. Ge-
brielis lapis glacialis ex aëre decidit, sig-
num Crucis & imaginem Christi expressit
referens, cui desuper inscriptum aureis
litteris J. N. R. J. quo liquefacto oculi
alicujus cœcutientis aspersi visum recepe-
runt,

In finibus Frisiæ & Saxonix stirpitibus ex-
scinduntur Stadingenses hæretici, Crucem
Christi prædicante Gregorio, & ad pestem
hanc extinguendam Henricum Brabantix
Ducem, & Florentium Hollandix Co-
mitem ad arma inducente, ab his ferarum
more tractati sunt, quos ratio domare
non potuit.

HÆRE

HÆRESIS STADINGENSIIUM.

HOs infames hereticos avaritia sordidissimi Sacerdotis à suo Prasule non coerciti crudeliter efferavit, ut libertatem Ecclesiasticam conculcarent, tyrannidem in quoslibet exercerent, Sacrosanctam Eucharistiam horribiliter tractarent, aliaque agerent ferino more grassantes, & cetera cum Albigenisibus communicantes, qui virtute S. Crucis brevi eradicali sunt.

S. Ludovicus compressis domesticis & externis bellis, ducit uxorem Margaritam filiam Raymundi Comitis Provinciæ ditissimi, & quem locupletem effecerat peregrinus Romæus Compostellâ rediens; is enim ita Comitis hujus bona administravit factus ejus œconomus, ut quatuor filias quatuor Regibus cum regia dote uxores daret. Idem tamen œconomus vocatus in suspicionem, rationibus accuratè ac sanctè redditis, inops, uti venerat, abiit, relinquens incertum, unde esset, & quò recessisset.

Obiit Sanctius Navarræ Rex, dictus Fortis, cui successit Theobaldus Campaniæ Comes, ejusque sororis filius.

✽(1235.)✽ Henricus Friderici Imperatoris filius à patre vocatus in Italiam, postquam rebellasset anno superiore & veniâ donatus jam esset, in carcerem conjicitur,

tur,

tur, & in vinculis quinquennio detinetur
carceribus sæpè mutatis, quia dignus
erat uno tantum supplicio.

HÆRETICI PATARENI ET
BUGARES DICTI.

EMerferunt circa hæc tempora Patareni, &
Bugares, corruptè dicti Bulgari, qui ab
fami & præposterâ libidine nomen traxisse
videntur. Eorum unus fuit Robertus Bugre,
conversus factus est Dominicanus ardentissimus
& dictus Malleus hæreticorum; Sed is
numquam ob crimina in perpetuum carcerem intro-
sus, docuit non semper in viris magnis finem
suis respondere.

Wenceslaus Bohemiæ Rex, Octochani
successor Imperatori Friderico soli reper-
to necem intentat, nisi eum datâ fide di-
mitteret & apud infidum Principem valuit
audax facinus, ut fidem non solum extor-
queret, sed & libertatem, & simul amici-
tiam Imperatoris in præmium referret.

✠(1236.)✠ Ezelinus de Romano, sic di-
ctus ab oppido Marchæ Tarvisano, primo
in Germania miles, mox in acerbissimum
tyrannum conversus, excitat Fridericum
ad exercitum comparandum contra Lon-
gobardos: qui mox civitates adversus
hunc tyrannum confæderatas vexat. Ab-
stinere tamen cogitur propter bellum ad-
versus

versus Fridericum Austriae Ducem, multis criminibus infamem à suis Ducibus minus prosperè gestum, quod ipse prius conficiendum suscepit.

Græci ab obsidione Constantinopolis per Cruce signatos & operâ Venetorum repelluntur. Et Joannes Brenno arctissime à Saracenis & Bulgaris obsessus liberatur.

✠(1237.)✠ Patriarcha Jacobitarum adveniens Hierosolymam cum multis Archi-Episcopis & Episcopis ejuravit suos errores, seque Romano Pontifici submittere. Verùm id fecisse metu Tartarorum & spe auxilii à Christianis, deprehensus est, mox ad vomitum reversus cum timere desit.

Balduinus II. Constantinopolitanus Imperator Joanne Brennensi jam demortuo in Occidentem venit, à Principibus Christianis auxilia petiturus.

Jacobus Arragonum Rex Valentiam, Mauris eripit, 50. millibus Saracenorum mox ejectis.

Fridericus II. Imperator ad Curtem novam magnam de Longobardis victoriam refert, cæsis illorum decem millibus; & tot captis, ut eos non caperet Cremona, inter reliquos interceptus est Teupolus Mediolanensium prætor, Jacobi Venetiarum

rum

rum Ducis filius, quem turpiter strangul
ri iussit, in cœteros acerbè sæviit, Princeps
ex sanguine & luto concretus.

In Cujaviâ Poloniæ ditione Dux Mi
fco seu Miecislaus cognomine, Cosmopolitani
direptis crudeliter viduarum ac pupillarum
bonis, in convivio à murium coherente
te expetitus, licet in castrum fugeret
quis præcinctum, frustra suis resistentibus
devoratus est, formidandum ejusmodi
pacibus harpyis exemplum.

✽(1238.)✽ Balduinus II. itinere per
destri cum sexaginta Francorum millibus
progressus Constantinopolim, benigne
Hungaris & à Bulgaris suscipitur. Eodem
subsecutus est Theobaldus Navarræ Rex
& Petrus Britannæ Comes.

Fridericus Imperator cum tyranno Eze
lino pergit vastare Longobardiam & Hen
rico notho suo, dicto Hencio, Sardiniam
Insulam ad Ecclesiam Romanam pertinen
tem, & à se violenter occupatam, guber
nandam tradit, eumque Regem creat.

✽(1239.)✽ Crescentibus indies magis
magisque dissidiis inter Gregorium Pon
tificem & Fridericum II. Imperatorem to
ta Germania & Italia in factiones dividitur,
& Fridericus excommunicatus à Grego
rio Papâ, privatur Imperio.

Vene-

Veneti & Genuenses pro Pontifice pugnantes vincunt Imperatorios & Pisanos fautores eorum. His verò accensus Fridericus movet in urbem; & huic Gregorius objicit Cruce signatos Romanos, quos interceptos Germani in odium Crucis, crudeliter interemerunt, aut turpiter deformarunt. Quare Pontifex, tot malis è coelo accersens auxilium, statuit, ut post aliquot horas Canonicas *Salve Regina* Hymnus Hermannii Contracti, occineretur, & pulsarentur campanæ ad SS. Eucharistiæ confectionem. B. M. V. memoria in officio recoleretur. Et hæc Friderico plus quam anima nocuerunt.

Mauri in Hispania instituunt regna Murciæ & Granatæ.

S. Ludovicus iterum misso exercitu compescit Albigenes.

In Asia quidam nomine Baba, prophetam se dicens, ex colluvione hominum ingentem colligit exercitum, & omnibus hostis factus, longè latèque omnia vastat, quem Rex Gunia tandem delevit.

(1240) Ferraria occupatur a Mediolanensibus in bello contra Fridericum suscepto, cui nomine Ecclesiæ Romanæ præficitur Azo Estensis, & hinc Dominatio familiæ Estensis in eâ civitate initium sumpit.

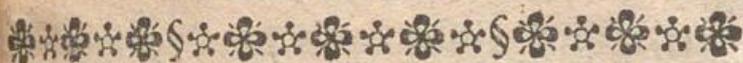
Rex

Rex Navarræ in Palæstina primum feliciter pugnât, deinde verò eo absente Friderici magnâ clade afficiuntur. Eodem post pactas inducias redeunte in Europa Richardus frater Regis Angliæ cum hominum millibus & classe ingenti apparet. Sed id non alio operæ pretio, quam post Sardiniam vastatam, quam Pisani nomine Entii sive Henricii tenebant, in Sicilia tantum cum Arabibus protraherent, quòd Friderici præfectus amicos Domini sui Saracenos bello tentari non sineret, magnum Ecclesiæ & totius Occidentis opprobrium.

Mauri vincuntur ab Hispanis, quibus compositis 20. cum uno Hispano depugnabant. Inchoato certamine Sacerdos Missas celebrans hostias involvit sacro linteo, ac subdidit saxo; Post victoriam inventum est linteum rubere sanguine, quare hostiæ cum eodem linteo Davocam religiosè translatae, hodie etiamnum sanguine rubere videntur.

Transfertur Pallentina Academia Salamanticam, & Hugo de S. Caro sive de S. Theodorico ex Ordine S. Dominici conficit laboriosum opus Concordantiarum Biblicarum, quando & sacram scripturam in capita distinctam esse ferunt.

DE-

DECAS V.

✽ Ab anno Christi 1240. ad 1250. ✽

1241. Immanis facta est hoc anno eluvio
 ✽ Tartarorum Duce Petâ per Euro-
 pæ regiones: Poloniam, Hungariam, Sile-
 siam ferro & flammâ rabiosè grassantium.
 Quibus tamen fortiter obstitit Henricus
 Pius Wratislaviæ Dux, filius Henrici Bar-
 bati & S. Hedwigis, qui tandem ipse ma-
 gicis eorum carminibus victus interiit cum
 magna parte suæ nobilitatis. In obsidione
 Olomutâ tandem interfectus est Peta, &
 agminis ferè Tartarei reliquæ recesserunt
 ad Bathum alterum suum Ducem,
 Hungariam depopulantem. Neque pri-
 us sævire destiterunt, quam Chami sui Prin-
 cipis auditâ morte: tunc enim prædâ di-
 vites per Cumaniam & Russiam rediêrunt.

Præsules ex Galliâ ad Concilium profi-
 ciscentes ab Entio & Pisanis intercepti,
 & classis Genuensis, quæ eos vehebat, vi-
 cta: durè habiti omnes, quidam etiam cæ-
 si, neque dimissi nisi minacibus S. Ludovici
 litteris transmissis, quem Fridericus pluri-
 mùm reformidabat.

Moritur Gregorius IX. propè Centena-
 rius

rius, cū sedisset annis 14. & 5. mensibus
5. diebus. In ejus locum selectus est Ge-
fridus Mediolanensis dictus Cœlestinus
sed hic die decimo octavo sui Pontificatus
obiit, antequam coronaretur, cū bibe-
ante ejus mortem magna solis eclipsis oc-
tiguisset, stellis apparentibus, & omni-
disparente. Vacavit inde sedes 20. me-
sibus propter Cardinales à Friderico de-
tentos. Igitur qui Romæ supererant
doctores ediderunt votum de procuranda
stava nativitatis B. Mariæ Virginis.

✽(1242.)✽ Tumultuatur in Gallia
Comite Marchiæ, ab ambitiosâ sceminâ
xore suâ instincto, rebellante, & in bellum
cietatem adsciscente Anglum. Venit
quoque per nequissimam hanc mulierem
tentata est vita Ludovici. Propter quod
turbas impeditus est, quò minus Pontificatus
electionem urgeret contra Fridericum
stem Ecclesiæ denunciatum. Compositum
tamen hos motus Ludovicus, victo Comite
& Anglo debellato.

✽(1243.)✽ Adnitente S. Ludovico
Francorum Rege & Balduino Constantino-
politano Imperatore, remittuntur à Friderico
detenti Cardinales : qui congregati
cum Romanis Cardinalibus elegerunt
magnæ Sibaldum Genuensem, dictum Pa-

Artem Juris sub nomine Innocentii IV. Qui cum alias esset amicus Friderici, mox honorificam Legationem ad eum misit, ex quâ tamen hic magis efferatus, Monachos, qui Pontificis litteras deferebant, suspendit. Quâ ferociâ etiam Viterbienses exasperati rebellârunt, & Romanis se junxerunt, Fridericum Saraceno, quàm Christiano, similiorem detestantes.

✽(1244.)✽ Innocentius indicit Concilium Lugdunense & ad illud citat Fridericum Imperatorem.

Charassuini seu Arabes à Tartaris pulsî è suis sedibus Palæstinam invadunt, & ipsam Hierosolymam occupant. Bis cum iis fortiter pugnatum à Christianis. Captus tunc Gualterus de Brienna Comes Joppensis, ac Joppen deductus, ut urbs hujus cruciati aspectu dederetur, ille è contra suos fortiter ad resistendum adhortatus est, ideò ductus in Ægyptum in frustra concisus, Martyrii nobilem palmam retulit. Ab hoc tempore Hierosolyma Christiana esse desit, Dominos experta Saracenos, eosque omnium turpissimos.

S. Ludovicus Galliarum Rex graviter ægrotans, & jam depositus, votum facit de expeditione faciendâ pro recuperatione Terræ sanctæ, & illicò sanitatem recuperat.

Innocentius fugit in Galliam propter
graffationes Friderici, & Lugduni 12
dinales creat.

✠(1245.)✠ Lugdunense Concilium
Generale celebratur, à quo Fridericus
sens excommunicatur tanquam schisma-
ticus, & denuò deponitur, ac bello fa-
præficitur S. Ludovicus. In eodem Co-
cilio Cardinalibus antea purpuratis da-
pileus rubeus, pro signo fundendi, si op-
fit, sanguinem pro libertate Ecclesiæ.

In locum Friderici depositi Impera-
ris à Principibus Germaniæ eligitur in
gem Romanorum Henricus IV. Landgra-
vius Hassiæ & Turingiæ, qui tamen nu-
quam inauguratus est.

Missi sunt hoc anno tum ex Dominica-
nis, tum Franciscanis Concionatores
Tartarorum Chamum, à quo benigne re-
cepti, & inde in Persidem progressi, sed
non alio operæ pretio, quam ut multa
magna pro Christo passi redirent.

Fridericus depositus fuit contra Sacra-
dotes & Ecclesias, quasi humanitatis legi-
bus penitus exsolutus & amens; sed & cu-
dibus variis ejus furor repressus, & filius
ejus Hencius à Mediolanensibus captus est.
Mox tamen redditus sequester pacis Rhe-
giensibus & Parmensibus.

✠(1246.)✠ Henricus Landgravius
Hal-

Hassia & Cæsar electus vincit in Germaniâ
 Conradum depositi Imperatoris filium, &
 penitus è Germaniâ eum eiecisset, nisi eum
 Otto sacrilegus Bavarix Dux excepisset.
 Quare hic excommunicatus est, ac paulò
 post morte subitâ elatus.

Fridericus Austriæ Archi-Dux scelera-
 tissimus (cui Fridericus Imperator post
 excommunicationem suam in odium Pon-
 tificis reconciliatus potestatem paulò antè
 fecerat Crucis in Coronâ ferendæ, quo si-
 gno Archi-Ducem creaverat) prælio ad
 Neapolim Austriæ cum Belâ Hungariæ Re-
 ge commisso, occumbit, licet victoria pe-
 nes exercitum illius steterit.

✽(1247.)✽ Henricus Landgravius Ro-
 manorum Rex Ulmæ in Sveviâ moritur,
 ei que successus est Guilielmus Hollandiæ
 Comes annorum duntaxat 20. sed virtute
 senex.

Fridericus depositus Imperator Lugdu-
 ni voluit opprimere Innocentium Pontifi-
 cem, sed nothus ejus imprudenter agens,
 sacrilegum consilium abruptit, quia Par-
 mam perdidit, quam Fridericus vitâ Pon-
 tificis potioem habebat: ideò mox eam
 obsedit, & castra sic communiit, ut novam
 urbem exhiberet, quam Victorinam appel-
 lavit, & in his condidit basilicam S. Victo-
 ri fa-

ri sacram, & nummos cudi jussit Victorinos appellatos; quæ tamen omnia in eisdem dedecus recidere. Parmenses tandem me enecare decrevit, & eorum captivos oculis civium immaniter torfit, quibus suppliciiis obsessis desperationem ingessit, suisque rebus fatalem.

S. Ludovicus discessurus ad bellum Sicilicrum, ut victor prius sui, quam Saracenicorum expeditionem auspicaretur, per Cremonenses denunciari curavit, ut si quis se vel Ministris Regis passus esset aliquam injuriam, quam probare posset, eam denunciaret, accepturus ex fisco infallibile pretium damni illati.

✱(1248.)✱ Fridericus II. Imperator dum venatione & aucupio delectatur extra Victoriam suam, sive castra Victoriam uti ipse appellavit, ab erumpentibus Parmensibus, præcedente B. Mariæ Virginæ imagine, profligatus, Victoriam suam & castra Victorina, & omnes thesauros suos perdidit, & priusquam exercitum suum disponere posset, magnam suorum stragem passus est, ut spoliatus bonis, exercitu, honore, & Coronâ Imperiali, quæ tunc quoque capta est, Cremonam contingere coactus sit. Mox tamen ad obsidionem rediit, sed quam denuò solvere com-

pulsus est, Guelphis jam resumentibus animos, quos Gibellini abjecerunt.

Guilielmus Comes Hollandiæ Aquisgrani in Regem Romanorum coronatur, dum Fridericus Parmensi obsidione detinetur.

S. Ludovicus susceptâ expeditione sacrâ Cyprum appellit.

Hispalis à Ferdinando Castellæ Regis post sedecim mensium obsidionem Mauris eripitur, quorum centum millia expelluntur & ad trajiciendum coguntur.

(1249.) S. Ludovicus solvit à Cypro, & Damiatam metropolim Ægypti capit, Saracenis præ timore fugientibus ad primum irruentis tunc Ludovici adspectum. Dum autem idoneum tempus ad bellum Christiani operiuntur, luxuriosius vixerunt quam sacra expeditio, & tam pii Principis exemplum postulabat.

Fridericus Petrum de Vineis, à quo veneno tentatus erat, oculis orbatum & per urbem ad ignominiam circumductum tradit Pisanis ejus inimicis, quos ille metuens, capite ad columnam illiso cerebrum ac vitam haud dubiè etiam æternam perdidit, vir ille erat ingeniosus & eloquens, & cui tantum causa & melior dominus defuit; quem cum Deo & Ecclesiæ anteposuerit, pœnas utrique acerbissimas & æternas dabit.

Eodem tempore victus & captus est Bononiensibus Henricus Friderici notus sancitâ à victoribus lege, ne unquam dimitteretur, quod & factum, quanquam ejus pater circulum offerret aureum, quod urbs tota cingeretur Itaq; 23. añis in carcere ferreâ nutritus est usque ad obitum, atque in eo, Christi anno 1272. Friderici stirps viperina defecit, magno Imperii & Ecclesiæ commodo.

✽(1250.)✽ Infelix hic annus cecidit in Oriente Crucigeris pugnatoribus, viginti enim præliis semel atque iterum à Saracenis victi & cæsi: Robertus frater Ludovici vadum Taneos transgressus, dum castra Saracenorum fortius, quam cautius invadit, ab iis juxta Massorâ implicitus cum multis Nobilibus interfectus est. Mortuus tamen ponte super aquas constrato, & trajecto toto exercitu Christianorum, redintegrata est pugna, & omnes ferè Duces Saraceni, & clarissimi quique supra hominem depugnante Ludovico, ceciderunt. Cùm verò postea Meleschala filius Meledini novus Sultanus cum novis copiis adfuisset, & Francorum castra lues invasisset, Damiatam, fugientibus similes, repetere coacti sunt. Sed imprudentissimè pontem non resciderunt, quem transgressi Barbari atrocif-

magnam expeditionem molitur, anno ætatis 57. (dubium, an ex morbo, an veneno, vel à Manfredo Notho suffocatus, an Pernormi, an Florentiæ, vel in Apuliâ, dubitant Scriptores & variant) certo certius miser periit, & meritò dubitari potest, an Christianè, & in habitu Monachi Cisterciensis verè pœnitens interiêrit. Vir sane magnus fuisset, si impotentes animi motus suppressisset: quos Principes in magnâ fortunâ nati & educati rarò domare solent.

Mortuo Friderico impostor quidam personam ejus diu sustinuit, sed tandem captus pseudo-Fridericus flammis adductus regnum suum tragediam & fumum esse didicit.

§

DECAS VI.

✻ *Ab anno Christi 1250. ad 1260.* ✻

1251. INNOCENTIUS Papa Regem Romanorum Guilielmum confirmat, Conradum verò filium Friderici ac ejusdem fautores excommunicat, relictoque Lugduno redit in Italiam, nondum tamen Romam ingreditur ob quorundam pervicaciam.

In Galliam Duce quodam Hungariæ concitatur factio Pastorellorum, verius nebulonum & grassatorum, qui sub prætextu

sup.

Suppetias ferendi S. Ludovico in Palæstina militanti, sub circulatore ac mago quodam conglobati proditores erant, qui Sultano Babylonico promiserunt omnem se Gallia nobilitatem brevi in ejus manus ducturos. Sed, Duce eorum a Bituricensibus cæso, copiam quamprimùm dissipatam evanuerunt, & populo graves, & Clero metuendi esse desièrunt.

Rudolphus Comes Habspurgicus in venatione obvium habens Sacerdotem ad infirmum sacrum viaticum deferentem, illum equo imponit, & pedes ipse equitem deducit ad domum usque infirmi, atque in Ecclesiam reducit. Cui Sacerdos Divino afflatus Spiritu prædicit Imperium, quod ei post annos viginti duos obtigit: adeoque pietate suâ, sibi, suisque diuturni Imperii fundamenta locavit.

HÆRESIS GUILIELMI DE SANCTO AMORE, ET DESIDERII LONGOBARDI.

*H*ostes jurati fuerunt Religiosorum Mendicantium, asserere impudenter ausi,

1. Monachos ex eleemosynis viventes salvari non posse, & indiscriminatim omnes teneri ad victum opere quodam manuali procurandum.

2. Paupertatem habitualem esse licitam, non

autem actualem, hoc est, licitam esse animi promptitudinem ad omnia pro Christo relinquenda, cum urget necessitas, hanc tamen necessitatem seclusam illicitam esse paupertatem, quã quis renunciat omnibus quæ possidet, ut Deo liberius se vivat.

3. Nefas per consequens esse, religionem aliquam ingredi, quæ vel possessiones saltem commune non habeat, vel certè se ex opere meritorium non vivere profiteatur.

✱(1252.)✱ Conradus filius Friderici II. Imperatoris Neapolim post octo mensium obsidionem sibi deditam, contra datam fidem, diripit, & alibi contra Longobardos Ezelinus furit, ideo Innocentius Papa eundem anathemate ferit, & Carolum Andegavensem contra eum evocat, utroque regno Siciliae etiam in feudum dato.

Obiit hoc anno Ferdinandus Castellæ Rex felicissimus, magnus Astronomus, Philosophus & Historicus.

S. Petrus Ordinis Prædicatorum Martyrio afficitur ab hæreticis, qui se *Credentes* tunc temporis appellabant, suntque in ortu suppressi.

Rex Angliæ prætextu expeditionis sacrae promovendæ bona pauperum & Clericorum sibi adsciscit, ideo Minoritæ misericordia sibi munera laudabiliter remisere, recusantes

fantes eleemosynas ex rapinis compilatas
admittere.

✠(1253.)✠ Edicto S. Ludovici Regis
omnes Judæi è regno Galliæ proscribun-
tur, exceptis iis, qui artes mechanicas
profitebantur.

Parisiis à Roberto Sorbona (humili qui-
dem loco nato, sed divite, & qui Ludovi-
co charus erat) Collegium Sorbonicum,
magnæ famæ erigitur, quod Cardinalis
Richelius ex inopi postea illustre fecit;
Scripsit hic Robertus aliqua in Patrum Bi-
bliothecam intrusa, stylo tam abjecto & ru-
di, ut appareat plùs in bono viro pietatis
& nummorum, quàm ingenii & doctrinæ
fuisse.

Guilielmus de S. Amore Theologaster,
quispiam Parisiensis & hæreticus, de quo
suprà, dictis & scriptis exagitat Minoritas
& Dominicanos tanquam otiosos mendi-
cantes, sed egregiè ab iisdem confutatus,
ab Alexandro IV. postmodùm etiam dam-
natus.

Moritur S. Clara, quam ægrotantem
priùs Summus Pontifex invisit, & funeri
interfuit, atque eodem die inter Sanctos
eam referre voluit, nisi à Cardinali quo-
dam sapienter admonitus esset, hoc opus
non præposteræ, sed benè concoctæ ac

prudentis pietatis esse debere, quare idem
 jus successori Alexandro reservatum est.
 ✱(1254.)✱ Conradus Rex fratrem
 suum Henricum duodennem Siciliae Re-
 gem è medio tollit operâ cujusdam Ducis
 Saraceni, sed recepit mox eandem men-
 ram vicissim à Manfredò notho suo ven-
 no extinctus, & quidem sub excommuni-
 catione & impœnitens, cujus exequia
 dum Messanæ celebrarentur, templum
 flammatum est, & cadaver ejus igne con-
 sumptum, quo vivus propter atrociam cri-
 mina conflagrare meruit.

Innocentius adhæc Neapolim veniens
 à Manfredò magnificè honoratur, sed bre-
 vè post alienato & fatali hoste, ut qui per
 suos Saracenos Luceriæ degentes, Pontifi-
 cis exercitum delevit, ne patri & fratri
 eorum ipse interfector, impietate cessante
 videretur.

Hoc nuncio accepto Innocentius non
 multò post è vivis abiit, vir sanctimoniam &
 eruditione eximius, quidquid Friderici
 ni garriant; successit ei Rainaldus Episco-
 pus Ostiensis, dictus Alexander.

S. Ludovicus Rex ex Oriente in Galliam
 revertitur cum uxore & liberis, 14. navi-
 um classe, & redux ita vixit, ut ex Terra
 sancta sanctimoniam revexisse videretur;

à variis quoque Regibus, Angliæ, Navar-
ræ, aliisque visitatus, & ab æmulis etiam
honoratus.

Mauri à Jacobo Rege Arragoniæ ejici-
untur propter rebellionem. Abiêre tunc
armatorum 60. millia præter mulieres &
pueros, conversique in Africam ac variè
divisi, pernicioso onere Hispaniam leva-
verunt.

(1255.) Moritur Joannes Ducas,
cognomine Battazes, Græcorum Impera-
tor, vir fortis & prudens, sed libidinofus.
Cui successit ex Irene filius Theodorus La-
scaris Ducas, annorum 33. ejus nominis
Tertius.

Alexander IV. sacrum bellum indicit,
contra Manfredum, & Siciliæ regnum
concedit Eadmundo filio Henrici Regis
Angliæ, sed viciniore & majore Principe
opus tunc erat ad Manfredum retunden-
dum.

Civitates ad Rhenum positæ ob imbecil-
litatem Imperatoris, societatem iniêrunt,
quâ sibi quietem comparârunt, destructis
castellis, & grassatoribus exterminatis,
quos Principum ignavia fovere solet.

(1256.) Venetos inter & Genuen-
ses in Oriente grave diffidium oritur prop-
ter monasterium S. Sabæ in Ptolemaide si-
tum

tum, & Veneti quidem, dum ope Pisani-
rum pugnâ ad Tyrum initâ prævalent,
d. Num monasterium, imò & totam Pro-
maidem occupant, victis & in Tyrum re-
cedentibus Genuensibus, rem Christianam
& Palæstinam laceraverunt, ut hæc neutri-
us populi, sed Saracenorum facta sit.

Guilielmus Rex Romanorum, dum con-
tra Frisios & Hollandos pugnat, glacie
sub equo subsidente, jaculis & contis con-
foditur. Germaniæ autem Principes in
electione novi Regis Romanorum dissi-
dent, aliis Richardum Regis Angliæ fra-
trem, aliis Alphonsum Castellæ Regem
volentibus, Pontifice autem impediente,
quò minùs Conradus filius Conradi, dictus
aliter Conradinus, eligeretur.

De sorore Guilielmi Regis, dictâ Ma-
thilde seu Margaritha (non illa Hollandica,
sed Heñebergensi Comitissâ) memorant Hi-
storici, quòd uno partu 365. pueros edide-
rit, divinitus punita, propter injuriam pau-
perculæ sceminæ illatam, & ab eâ diris de-
votam. Ferunt omnes fætus vivos sacris
aquis ablutos, & Joannis nomine nuncupa-
tos esse. Hæc narrantibus Historicis seu
fidem, seu risum dederis, non offendes.

Ezelinus tyrannus tam acerbè furit in
Marchia Tarvisana, ut ob crudelitatem

non-

nonnulli ex dæmone genitum putaverint
strage suorum (quorum unâ vice duode-
cim Patarinorum millia amisit) non tam
repressus, quam efferatior factus, quo te-
trior carnifex Longobardis castigandis
immitteri non potuit.

✽(1257.)✽ Richardus & Alphonfus
de regno Romanorum disceptant, sed
Richardus Aquisgrani coronatur, & Al-
phonfus manet in Hispania solo nomine
retento Mauris invigilans, ne pluribus
inhians amitteret possessa.

Tartari occupant regionem Assasino-
rum.

✽(1258.)✽ Haolanus frater Mango-
nis magni Chami Tartarorum occupatâ
Perside Baldachum & in eo Calypham suc-
cessorem Mahometis capit, cum multo au-
ro & gemmis; quæ Calyphæ pro fercu-
lis apponi iussit, & sic fame mori compulit,
diruit deinde omnes Mesquitas Saraceno-
rum, Christianorum sumptibus & labore
ædificatas basilicas, majorem inde spem
futuri quam fructum præsentis boni Chri-
stianis capeissentibus. Interea dum Tar-
tari regnum suum dilatant, Veneti Genuen-
ses, & Pisani de confinibus præliantur.

✽(1259.)✽ Theodorus Lascaris Du-
cas Græcorum Imperator moritur, & suc-
cesso-

cessorem relinquit filium Joannem sexennem, cujus tutorem Michaël Palæologus agit, & Imperium ambit.

Ezelinus dum Mediolanum proditorem capere intendit, à foederatis interclusus vulneratus & captus ac Sancinam deductus ex vulnere impœnitens obit, cui pro merita supplicia Deus æterna esse voluit, cum temporalia nimis brevia fuerint. Frater ejus Albericus (prole enim carebat homo sceleratus) cum omnibus thesauris in munitissimum Castrum S. Zenonis confugit, ubi anno sequenti coactus se dedere crudeliter necatus pœnas suo ac fratris nomine persolvit.

✽(1260.)✽ Michaël Palæologus Nicææ Imperatorem se coronari curat, pupillo suo Joanne in Magnesium sub custodia relegato, quod cum Arsenius Patriarcha impedire & tolerare non posset, suffraganeo sibi Nicephoro II. monasterio suo se includit.

Tartari Saracenis eripiunt Alapiam, Damasum, aliasque civitates, & pars illorum irrumpit in Poloniam, eamque depopulatur magnâ hominum strage editâ, Boleslaus autem cum uxore in Hungariam fugiente.

Florentini victi in verba Manfredi tyranni jurare compelluntur, & Florentia à Gibellinis occupatur & tota fere diruitur.

à Latinis servata prodicione quorundam rusticorum, inmissis per veterem aquæ ductum 50. armatis viris occupata est ab Alexio Cæsare cognomento *Strale populo*, dum pergeret adversus Michaëlem Ætolixæ atque Epiri Despotam. Fugit Balduinus Imperator cum Pantaleone Justiniano Patriarcha. Aliunde autem Michaël Palæologus accurrens eam pedes ingressus est præcedente B. Mariæ Virginis imagine *Hodegetria*, sicut & Arsenius recepto iam Patriarchatu post Nicephori mortem. Ne potuit hoc gaudio diù Alexius frui, motus enim ab Angelo Michaële captus & Monfredo traditus, à quo permutatus est cum relicta Jo: Batatzis sorore sua. Joannes autem legitimus hæres Imperii excommunicatus est à Michaële, quem ideò Arsenius excommunicavit, sed ille Arsenium deposuit. Unde multæ turbæ exortæ populo in Principem rebellante, & quia tributis opprimebatur, Turcis perfidiosè sese dedente.

Veneti missâ ingenti classe brevè iterum Constantinopolim recuperassent, nisi Genueses plùs Græcis favissent, cum magno ipsorum & Imperii & Ecclesiæ damno.

Alexander IV. Papa moritur. Cui successit Jacobus Pantaleon Patriarcha Hierosolymitano.

rosolymitanus, vir valde doctus, prudentia & moribus insignis, dictus Urbanus IV.

✽(1262.)✽ Urbanus IV. Cruce signatos immittit in Mansfredum Siciliæ tyrannum, cum verò his stipendia non numerarentur diffuxere copiæ, & Mansfredus ita prævaluit ut Pontifex cum suis Cardinalibus in urbem veterem confugerè coactus fuerit. Vires & animos novos Mansfredo addidit foedus cum Jacobo Arragoniæ Rege initum, datâ illius filiâ Constantiâ pro spe Siculi Regni obtinendi. Quidquid Pontifex, & quidquid Raymondus Pennafortius contradixerit, spes regni apud Jacobum prævaluit.

✽(1263.)✽ Michaël Palæologus Imperator Græcorum pressus tumultibus domesticis, & graviores externos metuens cogitat de unione Græcæ Ecclesiæ cum Romanâ: sed his curis solutus hanc sanctam cogitationem omninò deponit.

Urbanus IV. Regnum Siciliæ offert Carolo Audegavensi, fratri S. Ludovici Regis Galliarum, qui etiam (urgente potissimum Beatrice) illud acceptavit.

✽(1264.)✽ Vulfinii in æde S. Christi-næ hostia a Sacerdote fracta emisit sanguinem, cujus miraculi occasione Urbanus IV. festum Corporis Christi instituit, &
hujus

hujus festi officium scripsit S. Thomas Aquinas.

Henricus Rex Angliæ à rebellibus proceribus suis, agmine ducente Simone Montfortio vincitur & capitur cum fratre Richardo, gemini autem filii Regis Eduardus & Henricus pro Patre obsides se ultro dederunt Montfortio, plùs de Patre quam de regno solliciti.

Boleslaus Poloniæ Rex Jazygas populos majore ex parte delet, alios ad fidem Christianam compellit, ut eorum memoria penitus ab hoc tempore interierit.

✽(1265.)✽ Urbano IV. 6. Non. Octob. anno superiore mortuo, succedit Clemens IV. nonis Februarii electus, absens in legatione Anglicana, Guido Grossus antea appellatus, natione Gallus, & peritissimus Juris-Consultorum, exemplar Pontificum, omnibus bonis charus & malis metuendus.

Carolus Andegavensis Romam venit & à Pontifice Rex Siciliae ac Neapolis declaratur.

Alphonsus Rex Castellæ ingenti strage Mauros cædit, & Murciae, Granataeque Reges rebelles domat.

In Anglia deficientibus à Montfortio, rebellium capite, proceribus nonnullis & Eduar-

Eduardo Regis Angliæ filio captivo per fugam elapso, ingens pugna Regios inter & rebelles committitur, in quâ Montfortius cecidit, & victoriâ penes Regem stante, conversio rerum subitò facta & Angliæ pax & quies restituta. Corpus Montfortii fædum in modum dilaceratum est, ut Cadaver saltem pœnas viventi debitas persolveret. Quamvis non desint inepti aliqui, à quibus Princeps hic excommunicatus ut martyr evehitur, ideo etiam corpus ejus, jussu Clementis, exhumatum est, & omnia ea facta, quibus fictitia ejus sanctitas, & vana miracula ab aniculis asserta improbarentur.

✽(1266.)✽ Bendachar Sultanus Ægypti frustra Ptolemaidem tentat, Castrum autem Saphet capit, & cives Christum negare recusantes perfidiosè jugulat, & qui eos ad moriendum fortiter incitârunt, duo Minoritæ, & Prior Templariorum, vivi exco-riati sunt, quos verè Martyres esse lux Divina contestata est.

Carolus Andegavensis, retuso ad Beneventum Mansfredo, infesto invasore, regno Siciliae ac Neapolitano potitur, Conradino tamen Friderici & Ex-Imperatoris nepote, utriusque regni titulum sibi adhuc contra Pontificis voluntatem arrogante.

Cor-

Corpus Mansfredi (sive Sultani Lucerin
ut pii eum appellabant) in terrâ profanâ
conditum & lapidibus obrutum est : uxores
& filii in vinculis interiêre.

✠(1267.)✠ Conradinus cum exercitu
& Comite Friderico Austriæ Veronam accessit
cedit, ultrâ autem tendere minis Pontifici
prohibetur. Carolus Andegavenfis inter
reâ cum à Pontifice Imperii Vicarius constitu-
stitutus esset, Alphonsum inter & Richar-
dum pendente lite, non abstinuit, ut se
oblato regno dignum exhiberet, divisas
copiis partim in Apuliâ Luceriam à Saracenis
retentam obsidere, & partim Conradino
obsistere.

✠(1268.)✠ Christianis in Oriente
mutuis se se armis conficientibus, Bend-
char Sultanus Ægypti Antiochiam capi-
cæsis in ea septendecim millibus, & alios
centum millibus in servitutum abductis.

In hac urbe Moniales Virgines ne libidin-
dini Saracenorum objicerentur, sibi om-
nes præeunte Antistitâ, nasum præciderunt,
quare ab impuris oppugnatoribus omnes
cæfæ, ad cœlestis sponsi amplexus
evolârunt.

Quinsay maxima orientis civitas, cen-
tum milliarium amplitudinis hoc anno à
Tartaris capta cum tota Mangorum (sic
Tartari

Tartari Sinas appellant) regione ; hanc
Cobila Tartarorum Chamus in novem re-
gna divisit, & singulis Reges vectigales
imposuit, ut ipse Rex Regum diceretur.

Carolus Andegavensis Conradinum
spernentem anathematis fulmen à Ponti-
fice inflicto, pugnâ ad Tucinum lacum
commiſſâ magnâ hostium strage editâ vin-
cit. Conradus & Fridericus Calonum
habitu fugientes ad Auſtram urbem Fran-
gipanum dum annulum magni pretii ven-
dunt, agniti, & ab insequentibus depre-
hensi ad Carolum perducti sunt: qui eodem
loco monasterium in honorem S. Mariæ
Victricis condidit, perpetuum suæ victo-
riæ monumentum.

Clemens IV. Papa moritur.

(1269.) Paratur magna expeditio
à Christianis Occidentalibus in Saracenos,
S. Ludovico cæteris prælucente, & Edu-
ardo Regis Angliæ fratre eandem magno
cum fervore suscipiente. Pro eâdem se
strenuè paravit Carolus Andegavensis, Si-
ciliz & Neapolis Rex, & nequid turbarum
oriretur in regno suo, Conradinum Sveviæ,
& Fridericum Austriæ Duces Neapoli ex
juris formulâ publicè decapitari jussit, &
utrique magnâ pompâ à tortore caput de-

K

mes-

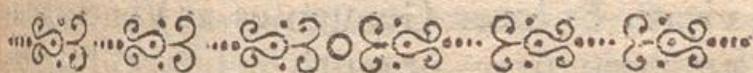
messum est, & ambo terrâ profanâ sepul-
quia excommunicatione innodati erant.

Eodem adhuc anno Eduardus Angli-
Regis frater cum magnis copiis in Syria
trajecit. Conscripta fuerunt pro hac
peditione quindecim millia equitum,
ducenta millia peditum. Alphonsus
que Arragonius navigavit in Orientem
jus expeditionis partem ambiens, sed
versis ventis repulsus ad suos rediit; nol-
enim Deus à Rege adultero res suas pro-
moveri.

✽(1270.)✽ S. Ludovicus Galliarum
Rex cum ex exercitu in Africam venit, & Sa-
racenos acie vincit, Carthaginem cap-
Tunetum regni caput obsidet, sed peste
castris ortâ, & amisso filio Joanne, ipse
quoque lue afflatus, sanctissimè obiit. Co-
sternatis hac morte Christianis Car- lus
ciliæ Rex cum copiis appellens, animos
reddidit; supervenit & mox Eduardus
Anglus, aliique, à quibus victus Rex Tunc-
tanus. Sed cum lues utrumque exercitum
afflasset, pax inita est, utilior Carolo
quàm Christianis gloriosa.

Ossa S. Ludovici vino decocta (nondum
enim id ab Ecclesiâ prohibitum erat) in
Galliam translata sunt, atque in æde S.
Dionysii magnâ pietate servantur.

S. Ludovico successit Philippus III. an-
norum 26. cognomento *Audax* seu *Cor Le-*
onis, cui duo fratres supererant, Petrus
Comes Alenconius, & Robertus, ex quo
stirps Borbonia defluxit, quæ hodie S. Lu-
dovici sanguinem & sceptrum Francicum
servat.

DE CAS VIII.

✽ *Ab anno Christi 1270. ad 1280.* ✽

1271. **P**ostquam 30. mensibus Sedes va-
casset S. Petri, in Pontificem eligi-
tur Theobaldus Vice-Comes Placentinus,
Archi-Diaconus Lugdunensis, quo tempo-
re in Ptolemaide versabatur: hoc Pontifice
exoptari non poterat melior & dignior.

Philippus III. Gallix Rex non tantum re-
gni S. Ludovici, sed etiam virtutum hæ-
res Comitatum Tolosanum, Alphonsi mor-
te ad se devolutum adjungit regno suo,
fortiter repressis, qui eum legitimum hæ-
redem esse negabant, aliaque præclara
peragit pro Ecclesia.

Marcus Paulus Venetus, annos natus
quindecim, cum patre Nicolao & Matthæo
patruo, sub auspiciis Cobylix filii Mangonis,
magni Tartarorum Chami, totam Tartari-

am & Provincias Orientis perlustrat; à quo Occidens multa ante hæc tempora de his regionibus incognita accepit.

✽(1272.)✽ Theobaldus ex Oriente redux Romæ in basilicâ S. Petri coronatus dictus Gregorius X, & statim Generale Concilium indicit, atque Græcos ad id invitavit, & inter Genuenses ac Venetos pacem procurat, ut tantò melius res Palæstinæ promoveret, quod his verbis promissuratus: *Si oblitus fuero tui Jerusalem, obliviscetur dextera mea.*

Henrico Angliæ Regi demortuo succedit Eduardus filius tùm Ptolemaide degenit ubi tantùm non interfectus est à Sicario virato, quem ei Sultanus Bondogaris miserat. A vulnere curatus post annos duos in Angliam redux Londini coronatus est.

✽(1273.)✽ Gregorius X. locum Concilii Generalis Lugdunum assignat.

Electores Imperii jussu Pontificis Gregorii X. Francofurtum conveniunt, & Richardi atque Alphonsi Regis jure non factis aperto, eligunt in Regem Romanorum Rudolphum Habsburgensem Comitem absentem tunc & in obsidione Basileæ occupatum: qui accepto nuncio mox Basileam discessit, obsidione solutâ, & cum viginti milibus.

millibus Francofurtum properavit, & soluto Electorum conventu, restâ Aquisgranum perrexit, ubi 3. Kal. Octobris in Regem inunctus est: cùmque Proceres more majorum vellent Sacramentum dicere, nec Augustale Sceptrum (nescitur quo casu) adesset, Rudolphus arreptâ Cruce: *Ecce! signum, inquit, quo nos & totus mundus redemptus est; hoc signo loco sceptri utemur.* Dixit, simulque pium osculum appressit Cruci. Vox ea communi plausu accepta provocavit Principes, ut quisque lubens inter ejusdem Crucis basia fidem novo Regi addiceret. Antequam Aquisgranum discessit, regnum per affinitates firmavit, deditque in matrimonium filias, quas Rudolphus formâ & indole lectissimas habuit, Mechtildem Ludovico Palatino, Agnetem Alberto Saxoni, & Hedwigem Ottoni Brandenburgico, omnes secura pignora auspicati Imperii.

Ab hoc Rudolpho Austriaca profluxit domus, cùm is Ottocharo Rege Bohemiæ mortuo, Austriam Adalberto filio suo concessisset, eaque tandem eò pervenit, ut vix familiam ullam superiorem Austriacâ nominaveris. Neque tamen, ut multi falluntur & fallunt, antequam Rudolphus Imperium obtineret, solis Habsburgi Helvetici finibus opes & potentiam suam angustabat.

Erat enim & Comes Habsburgicus gentis nobilissimâ & antiquissimâ, uti multi deducunt, ortum suum repetens à Carolo Magno, & majoribus ejus: & præterea Landgravius Alsatiae, urbis Argentinenis vexillifer: possidebat partem ditionis quam Sabaudus in Helvetiâ tenuerat: fuit Badenæ Dominus; item Mospergi, Nybaugi, Winterturris, Mühlbergæ, Grezingæ, & Durlaci. Natus autem Habsburgus anno Christi M.CC.XVIII. pridie Kalendæ Maji, eodem tempore, quo Ertuculus Ottomanii primi Turcarum Sultani pater, ut veluti Moyses Pharaoni, ita Rudolphus & Austriaca Gens Turcæ opponeretur. Pater ei fuit Albertus, cognomento Sapiens, qui in bello adversus Saracenos post multa fortiter gesta diem obiit, morbo, an hostili manu, incertum est; Mater fuit Hedwigis, soror Hartmanni ultimi Comitum Kyburgensis, patrinus Fridericus II. Imperator: uxores duas habuit, Annam Comitissam Hochbergensem, ex quâ septem filios genuit, ac filias totidem. Dein Agnetem filiam Ducis Burgundiæ, ex quâ, quòd jam esset sexagenario major, cum duceret, nihil liberorum tulit. Pueritiam suam egressus, aulam adiit Friderici Imperatoris, ubi gestorum dexteritate omnes sui

fui æstimatione implevit. Posthæc tran-
 tus in aulam Ottochari Regis Bohemiæ,
 primum Præfectus palatii, mox summus
 equitum Ductor creatus adversus Hunga-
 ros, quo pro Ducatu Stirix pugnatum est,
 victoriam non tam Bohemo, quam sibi pe-
 perit, destinante ei Numine illas terras,
 quas tunc alteri occupabat. Interea, cor-
 pore Imperii omni malorum genere tabes-
 cente, ab eligendo novo capite petenda,
 erat sanandi & levandi ratio, quod hoc de-
 mum anno, adnitentibus Germaniæ Proce-
 ribus, & potissimum Wenero Mogunti-
 no Antistite, magno consensu (excepto
 solo Ottocharo Bohemiæ Rege) præstitum
 est. Quod quam benè & commodè, & au-
 spice cælo, ac præviis etiam præfagiis in-
 dicante, exitus comprobavit.

Cœptâ porrò administratione, mox pu-
 blicæ consultum est securitati, latrocinia,
 rapinæ, & violentæ invasiones, quæ pro-
 lege erant, sublata, tumultus sedati, vete-
 res possessiones pluribus restitutæ, adè ut
 memorent, in sola Thuringiâ sexaginta
 arces, latibula publicorum prædonum ex-
 cisa esse. His & similibus fatalibus morbis,
 quibus Imperium tunc laborabat, à Capite
 Rudolpho medendum erat.

✽ (1274.) ✽ Concilium secundum Lug-
 dunen-

dunense celebratur, cui interfuere Episcopi 560. Abbates & alii Prælati 500. presentibus Græcis cum Patriarchis duobus Latinis, Constantinopolitano Pantaleone & Antiocheno Opizione, & Legatis Michaelis Palæologi Græcorum Imperatoris qui processioni Spiritûs Sancti ex Patre & Filio, ac primatui Romani Pontificis concesserunt. Ad hoc Concilium evocatus fuit S. Thomas Aquinas, sed in itinere morte præventus est. In eodem quoque Concilio S. Bonaventura, paulò prius purpura donatus, inter vivos esse desiit, laureâ Doctorali in cælo donandus.

Redeuntibus ex Concilio Legatis cum Abbate Cassinensi Josephi impii Patriarchæ malitiâ, & Sacerdotum seductione, populus à concordia cum Latinis revocatus est. Et quanquam Michaël Imperatorinis, relegationibus, verberibus, excæcationibus in plerosque sæviret, nihil tamen profecit.

✽(1275.)✽ Bendachar Sultanus Ægypti sædè vastat & depopulatur Armeniam.

Christiani in Syriâ inter se dissident, sicque præcipitentem jam rem Christianam in Oriente ad exitium & interitum impellunt.

In Germaniâ celebratis Augustæ Vindellicorum Comitibus decernitur bellum contra Ottocarum Bohemiæ Regem, & Henricum Bavarum, quod jura Imperii occupassent, concedit quoque Rudolphus Pontifici Romano, quidquid in Exarchatu Ravennæ & Romaniâ, alias Flaminiâ dictâ, Imperii juris esset: à quo tempore constans & solida possessio fuit penès Pontifices Romanos.

Alphonfus Castellæ Rex convenit Pontificem in Galliâ morantem ad Belcaïrum in ripâ Rhodani situm oppidum, petiturus Imperium, ad quod olim ab aliquibus Germanis Principibus electus erat; Pontifex autem respondit: *Non magis æquum esse, Hispanos imperare Germanis, quam jura darâ Hispaniâ à Germanis.* Retinuit tamen hunc titulum aliquamdiù ob eligentium honorem.

✠(1276.)✠ Gregorius Papa X. moritur Arretii in Tusciâ, eique surrogatur primus ex Ordine S. Dominici insignis Theologus, atque Episcopus Ostiensis, Petrus, patriâ Tarentariensis è Burgundiâ, dictus Innocentius V. Qui, dum in Italiâ pacem conciliat, quinto sedis mense moritur, & succedit Othonus Fliscus natione Ligur, ex Diacono S. Hadriani nominatus

Hadrianus V, qui etiam obiit Viterbii per dies 40, & electus est Petrus Juliani natione Lusitanus, ex Episcopo Tusculano, vocatus Joannes XX. ab aliis XXI.

Jacobus Arragoniæ Rex, cognomen *Præliator*, ut qui trigentes cum Mauris conflavit, postquam condidisset templa ad ducenta millia, moritur, cum regnasset annis 60. Cui Petrus ejus nominis III. successit, & alter filius, dictus Jacobus Majoricam accepit.

Puer sex mensium in Poloniâ prædicti reditum Tartarorum.

Michaël Palæologus Græcorum Imperator confirmat omnia in Lugdunensi Concilio II. probata, iisque tum ipse, tum filius ejus Andronicus subscribit.

✽(1277.)✽ Bendachar Sultanus Aegypti Christianorum hostis infensissimus vulneratur in pugna à Tartaris, & portatus in Damascum, ibidem profluvio ventris, & hausto insuper veneno moritur. Cui Melech Saytus, longè dissimilis patri, successit, ideò exauctoratus ab Elsi quodam, qui substitutus est. Si tunc Christiani voluissent trajicere in Syriam, spes magna fuisset Christianæ restituendæ.

Joannes XXI. Papa moritur Viterbii, corruente Camerâ inter ligna & lapides

oppressus, ægrè retractus intra sex dies
expiravit, & reliquit Sedem Joanni Caje-
tano, qui Romæ coronatus, & Nicolaus III.
appellatus est.

Maria Hierosolymorum Regina omne
suum jus in regnum concedit Carolo Sicu-
lo, & cum hoc inani titulo Carolus magnam
odii & belli materiam acceptavit.

Rudolphus bellum auspicatur contra
Ottocharum Regem Bohemiæ, qui vel æ-
mulatione, vel contemptu novi Cæsaris,
quem paulò antè inter aulæ suæ ministros
alnerat, ejus Imperium detrectavit, & evo-
catus ad jurandam fidem, contumeliosa
verba reddidit, & Austriam, Stiriam, Ca-
rinthiam ac Carniolam nullo jure tenebat;
nam & Margaricham conjugem, quæ ter-
ras illas in dotem attulit, injustè repudia-
vit, & veneno insuper enecuit, & quòd
essent feuda Imperii, defectu legitimi suc-
cessoris, jam eò erant relapsa. Ad bellum
itaque ventum est, quo cùm superior esset
fortuna Cæsaris, Bohemus detumescere
cepit, & pacis leges acceptavit: Ut Ottocha-
rus Austriam cedat, Stiriam, vicinisque locis pri-
vatâ licentiâ occupatis, Bohemiam & Moravi-
am jure Beneficario capessat à Cæsare, captivos
sine pretio & obsides cum honore restituat. Idq;
unum ægrè, petenti datum, ne cogeretur

palam inspectante populo Sacramentum dicere. Paratur ergò tentorium in Danubii Insulâ Lamberga, utcunq̄ue ab arbitrio remota; Dicitur Rudolpho adventare Ottocharum splendido apparatu, simulq̄ue quibusdam additum, ut cultu se dignior pararet, ad talem Regem excipiendum: ille renitens, Imò, inquit Rex Bohemia *scilicet* *pe antehac criseam meam vestem derisit, nunc ipsum vestis mea crisea ridebit, vos vero armate equos expedite, instructique, ut ad pugnam staretis.* Jamq̄ue subiêrat tentorium Rex, cum laxatis repente funibus, sive casu, sive (quod magis creditu est) consilio, Ottocharus adgeniculans omnium oculis, & Germanorum ludibrio exponitur; acerrimè ea re Bohemum uffit, & intolerantiùs reducere exagitavit Kunegundis fœmina supra se xum ferox & ambitiosa, quæ contumacis probris detestata imbellem virum, in novum eum bellum impulit, anno sequenti contra Rudolphum resumendum.

Hermannus Italus hoc anno impiam animam evomit, auctor Fratricellorum. Tum antiquas hæreses ab inferis revocavit, tum alias addidit: & quidem asectæ ejus tertii Ordinis Franciscanorum esse jactabant. Hermannus autem vigesimo post sepulturam anno exhumatus est, ac crematus.

tus iussu Bonifacii Papæ VIII. à quo & Ordo ille extinctus est.

HÆRESIS HERMANNI ITALI DUCIS FRATRICELLORUM, QUI ET FRATRES DE PAUPERE VITA, ET BISOCHI DICTI SUNT.

1. *Docerant Fratricelli uxorum communitatem, & in suis conventibus, quos sub speluncis & latibulis agebant, post expletas suas preteritas preces, extinctis luminibus, cum ea quisque ferarum instar se commiscebat, quæ illi propior extitisset.*

2. *Si femina aliqua ex ejusmodi commixtione concipiebat, infans inde natus in speluncam deferabatur, ibique tam diu per manus omnium agitabatur, tradebatur, recipiebatur, quoad animam efflaret in alicujus manibus, quem eam ob rem pro suo summo Pontifice habebant.*

3. *Dicebant Fratricelli proprium nihil habendum esse.*

4. *Negabant respublicas à Christianis administrandas esse.*

5. *Denique ajebant Dei visionem animabus differri usque ad ultimum diem judicii.*

✽(1278.)✽ *Ottocharus Bohemiæ Rex uxore instigante, redintegrato contra Rudolphum bello Austriam invadit, sed in prælio vincitur, ac cæditur cum quatuor-*

decim millibus armatorum, non tamen absque manifesto periculo Rudolphi, equi cui is infidebat, confosso. Quâ cæde magnoperè gavisus est Ladislaus Hungaria Rex, ab Ottocharo valdè infestatus. Post hæc Imperator in Bohemiam transiens, intercedentibus Principibus, Wenceslao Ottochari filio regnum paternum reliquit. Gutha Rudolphi filiâ in uxorem eidem dedit: Austria quoque cum vicinis locis a Carolo IV. Imperatore magno Principum consensu permissa.

Nicolaus Papa edicit, ut nullus deinceps Senator Urbis, sive Præfectus Romæ ex Regiâ nobilitate eligeretur, & ne plus, quam annua, amplissima illa dignitas daretur, habebat enim eam multis annis Carolus Siciliae: Hoc igitur edicto Nicolaus eam dignitatem in Carolo abrogavit.

✠(1279.)✠ Rudolphus suâ contentus Germaniâ, Italiam adire renuit, ac fugit tanquàm scopulum Imperatorum: cumque identidem merneretur de eâ adeundâ, solebat respondere, se quidem ingredientium vestigia notare, sed pauca egredientium: dicere volebat, Imperatores ingressos Italiam, rarò inde sine magnâ clade egresfos esse; quo neglectu evenit, ut regnum Italiae deinceps evaserit ad eam libertatem, quam multæ civitates non sine grandi pecuniâ

cuniâ à Cæsare redimere solent. Ut tamen Pontifici debitam reverentiam & submissionem exhiberet, in conventu Viennæ cum consensu omnium Principum Imperii confirmavit hoc anno per Auream Bullam Nicolao Papæ omnia privilegia & dona, quæ olim Gregorio & successoribus ejus collata erant.

Obiit hoc anno Boleslaus Poloniæ Rex religiosissimus, cognomento *Pudicus*, cum ipse virgo Kingam seu Kunegundem uxorem virginem reliquisset.

✽(1280.)✽ Nicolaus III. apoplexiâ tactus moritur, & vacat Sedes mensibus sex, Cardinalibus in diversa distractis.

Refertur hoc anno incepisse conjurationem de Carolo & Francis è Sicilia expellendis ob Francorum mores impudicos, & Siculorum insanam zelotypiam, totius conjurationis textore quodam Joanne Procidâ seu Prochytâ, viro sceleratissimo sub habitu Monachi cujusdam, ut perduellionem sacrilegio tegeret.

Albertus Magnus octogenarius Coloniæ finem docendi & vivendi facit.

Turcæ à Tartaris attriti resumtis viribus, quidquid Imperii Græcorum erat in Asiâ minore, occupant, terrasque subactas in septem Satrapias partiuntur a mari Pontico

tico

Austria ab Imperatore Rudolpho datur Alberto filio : atque ab eo tempore permansit in familiâ Habsburgensium.

Moguntini in Judæos insurgunt, & multos interficiunt, reliquos bonis exuunt & ejiciunt; quorum exemplum multæ aliæ civitates secutæ sunt.

Sanctius Alphonsum patrem suum Castellæ Regem expellit è regno, quem contra jus sibi successorem destinârat, rejectis nepotibus suis hæredibus legitimis; exceptus est miser ab Hispalensibus, & pecuniam atque auxilium à Rege Marochi & Mauro postulare compulsus, qui etiam ipsi generosior Christianis hostem suum juvit, ut factam humano generi contumeliam in filio ulcisceretur.

Contigerunt hoc anno famosissimæ vespere Siculæ, cum, secretis initis consiliis, paratâ à Petro Arragoniæ Rege classe, specie invadendi Africam, & Palæologo Imperatore Græco aurum suppeditante, Siculi constituto tempore pulsationis campanarum ad vespertinas preces, ipso die Paschatis, qui fuit 30. dies Martii, omnes totâ Insulâ Gallos supra octo millia, inermes & nihil tale, tali maximè die cogitantes, nullo sexû, ætatis vel Ordinis habitâ ratione, tantâ crudelitate necârunt, ut etiam

tiana

tiam prægnantes ex Francis eviscerare
 ne quid stirpis Francicæ in Sicilia super
 set. Soli illi, quos Spirlinga arx mu-
 tissima protexit ab hoc sanguinis Fran-
 diluvio immunes fuerunt. Quo tempore
 Petrus Arragonius eò continuò cum clas-
 advolans, Caroli Regis, qui tum in Hetr-
 ria aberat, navibus & regno potitur.
 Rexque Siciliae salutatur, qui jam Consta-
 tiam Manfredi olim Regis Siculi filiam
 matrimonio, & ex eâ liberos habebat. Ad-
 currit & Carolus audito nuncio, & Mese-
 nam aggreditur, sed re infectâ recedit.
 Martinus Papa in tanti sceleris ultionem
 Petrum excommunicat, eique etiam
 regni paterni abrogat, ac tribuit Carolo
 Valesio filio minori Regis Franciæ, ex
 rore Regis Arragonii.

✱(1283.)✱ Carolo evocante ex Gal-
 liis auxilia ad Siciliam recuperandam, Pe-
 trus Arragonius imparem se Carolo vi-
 dens, & longius sibi auxilia petenda hau-
 ignarus, dolum pro scuto arripuit, & spe-
 cie parcendi Christiano sanguini, provocat
 ad singulare certamen eâ lege æmulum, ut
 equitibus utrinque certantibus partis vin-
 centis præmium esset Sicilia, infamia au-
 tem esset penes eum, qui pugnam detre-
 ctaret. Locus huic certamini designatus
 est

est Burdegala, tunc Anglo Regi subdita:
Hanc pugnam vehementer improbavit,
Martinus, impedire tamen non potuit,
cum eam unius fortitudo & alterius fraus
exigeret. Sed pluris facere Petrum Sici-
liam, quam honorem suum, sequens annus
edocuit.

Michaël Palæologus Imperator Constan-
tinopolitanus moritur, & quod Ecclesiæ
Romanæ favissent, à proprio filio Androni-
co sepulturâ sacrâ privatur.

Herbipoli in Germaniâ præsentè Rudol-
pho & Imperatore Concilium celebratur,
in quo Legatus Pontificius contributionem
decimi denarii à Clero, & Imperator ab u-
niverso populo exigere cœperat.

Burdegalæ (ut superiore anno condi-
tum fuerat) Carolus à manè usque ad Ve-
esperam adversarium suum opperuit, quo
redeunte, & jam concubiâ nocte, Petrus
coram urbis Præfecto adstitit, ei que arma
sua tradidit, atque incitatissimis equis in
Arragoniam discessit, uxore interim in Si-
ciliâ disponente, & regimen confirmante.
Et sic meditatum hoc longè latè que famo-
sum certamen evanuit.

(1284.) Carolus Claudus filius Ca-
roli Regis Siciliæ à Rogerio Làuriâ clas-
sis Arragoniæ Præfecto navali pugná supe-
ratur

ratur & capitur, quem Siculi mox capti
damnârunt, & ejus sanguine Conradini
nibus litâssent, nisi Constantia Petri
eum morte subduxisset & ad virum suum
in Catalauniam misisset, ut sic potius con-
jugis sui rebus, quam Siculorum odio
lificaretur.

Res Christianorum vergunt in exitum
in Syriâ ob Christianorum maximè discor-
regimen & jura diversa: Legato Pontifi-
cio, Patriarchâ Hierosolymitano, Præ-
sulis Regum Franciæ, Angliæ, Siciliæ, Prin-
cipe Antiocheno, Comite Tripolitano
Hospitalariis, Templariis, Teutonicis,
Venetis, Genuensibus, Florentinis, Pise-
nis, Armenis, Tartaris, singulis sua
jura arrogantibus & propugnantibus; unde
de maximæ injustitiæ enatæ, & contem-
tiones armis dirimebantur, & scelera de-
mittebantur impunita, dum rei ab unâ in
alteram ditionem demigrarent, etiam in
eisdem urbibus, & in præcipuâ civitatibus
Ptolemaide, à tribunali ad tribunal alteri-
us potentiæ & juris appellarent; unde mi-
rum non fuit, tot, tamque discordes
Terræ sanctæ propugnatores æquitatis &
sanctitatis simul eversores in manus Sara-
cenorum, velut in unguis harpyiarum in-
cidisse & dilaceratos esse.

(1285.) Moritur Carolus Siciliae Rex ætatis anno 66. regni Siculi 20. Hierosolymitani 8. rectè magnus à suis appellatus sive bellandi artem, sive pietatem spectemus, quem sub finem vitæ calamitates majorem effecere. Successorem reliquit filium Carolum Claudum Principem salernitanum captivum adhuc.

Obiit eodem anno Martinus IV. Papa, sanctitatem ejus testantur miracula quibus etiam post mortem claruit, sepultus Perusini, ubi ut sanctus colitur. Ibidem electus est Sabellus Coronatus apud S. Petrum & dictus Honorius IV. cui frater fuit Pandolphus, judex æquissimus, dictus terror malorum, dum ille decus bonorum, & præsidium vocaretur:

Petrus Arragonius alternis pugnis, cædibus & victoriis fatigatur à Philippo Francorum Rege & viribus atteritur: Philippus autem Gallia Rex Perpini morbo ingravescente anno ætatis 40. regni 15. morti succumbit. Successorem relinquens Philippum IV. qui propter formosissimam corporis speciem dictus est bellus sive Pulcher.

Interiit haud diù post Petrus Arragonum Rex, dum in fratrem suum Jacobum Balearidum Regem, qui Francis faverat, bel-

bellum parat, ex vulnere uti creditum
in insidiis recepto. Absolutus est mori
ab anathemate per Archi-Episcopum Te-
raconensem. Quia tamen filio suo anathematis
causam reliquit Siculi regni posses-
sionem, hominibus quoque dubiam suam
salutem reliquit. Mox enim Honorius Papa
Jacobum Siciliae coronam arripientem ex-
communicavit.

Wenceslaus Rex Bohemiae ducta uxore
filiâ Rudolphi Jutha, vel ut alii, Juditha
ve Gutha Electoribus Principibus adnu-
ratur.

✽(1286.)✽ Henricus Rex Cypri, post
se prorege olim à Carolo misso, Rex Hiero-
solymae coronatur Ptolemaide Rudol-
phus ab Honorio ad Imperii coronam eve-
latur, sed ille Imperatorum scopulum Ita-
liam declinans, libertatem Italis urbium
pro pecuniâ vendit.

✽(1287.)✽ Honorius Papa moritur.
Tartari Poloniam crudelissimè vastant,
Lescio Principe cum uxore & regni Proce-
ribus in Hungariam fugiente.

Classis Francica iterum victa à Rogerio
Lauria: multi nobiles & proceres capti,
pretio redempti atque dimissi sunt. Præter
Guidonem Simonis Monfortii nepotem,
qui obiit in carcere Siculo, & maluit mori
quam

quàm illicitæ Veneri fervire, quæ morbo
eju sunicum remedium judicabatur à Me-
dicis. Martyr illustris castitatis.

✽(1288.)✽ Postquam sedes vacasset
decem menses eligitur in Papam Hierony-
mus Asculanus, Generalis Franciscano-
rum, Cardinalis Prænestinus, dictus Nico-
laus VI. quo curante Carolus Claudus cer-
tis conditionibus liberatur è captivitate
Arragoniorum.

✽(1289.)✽ Saraceni Christianos de
Principatu in Syria dissentientes vexant, &
Tripolim occupant, cæsis septem millibus
Christianorum, quas copias Pontifex pau-
lò antè submiserat.

Carolus Claudus in die Pentecostes Si-
ciliæ Rex coronatur Reate in Apulia, post-
quam eum Nicolaus Pontifex utriusque
Siciliæ Regem tam citra, quàm extra Pha-
rum renunciasset. Acceptâ coronâ Caro-
lus omnia pacta, quæ cum Arragonio co-
actus iniverat, irritavit. Jacobus ex Sicilia
progressus Catanzanum Calabriæ impulit,
ut à Carolo deficeret, & hanc urbem præ-
sidio firmavit. Quod tamen statim Comes
Attrebatensis obsedit. Eum dum Lauria
cum Jacobo aggreditur, victi & fugati Gal-
lis palmam cesserunt. Exinde biennales
induciæ inter Carolum & Jacobum pactæ
restitu-

restituto Catanzano. Et Carolus ut be-
nus Paterfamilias regnum suum Ordinavit
dictus ideo *Cunctator*, quia maluit pro-
cederent cunctando res suas restituere, quam
ardenter accelerando iterum perdere.

✱(1290.)✱ Andronicus Græcorum
Imperator fratrem suum Constantinum
Porphyrogenitum omnibus acceptissimum
propter venustissimam indolem, cum fra-
tore suo Michaële *Strategopolio* in carcere
conjicit: Unde Græcorum Imperium
duobus præclaris belli ducibus destitutum
qui impetus Turcarum suâ fortitudine
primebant, postmodum ab iisdem Turcis
est labefactatum.

In Poloniâ Lesco Rege defuncto filii
jus regnum scindunt.

Contigit hoc anno miraculum insignis
Parisiis, ubi Judæus quidam à Christiano
mulierculâ emptam sacram hostiam, mi-
leo & cultello, clavo, ac lanceâ transfixam
& inde magnâ copiâ sanguinis promanan-
te, in ignem conjecit: eamq; ex flammis se
metipsam incolumem extollentem, ac per
cubiculum volitantem, demum in bullien-
tis aquæ caldariam immisit, è quâ hostia
specie Crucifixi Judæo apparere cœpit, &
res à muliere superveniente detecta atque
Judæus impœnitens vivus combustus est.

sacra-

Sacratissima autem hostia hæctenus illæsa & integra conservata est in Ecclesia S. Joannis, & domus in qua hæc patrata sunt conversa est in Ecclesiam & cænobium Fratrum Charitatis B. Mariæ Virginis sub regula S. Augustini, vulgo dictum *Bulletarium* ab aqua bulliente in quam hostia coniecta est. Et ostenduntur adhuc omnia miraculi hujus instrumenta in opprobrium Judæorum & Sacramentariorum.

DECAS X.

Ab anno 1290. ad annum 1300. ❀

1291. **L**Uctuofus hic annus fuit Christianis, quo Ptolomais non jam Christianorum, sed grassatorum & sceleratorum receptaculum obfessa est à Sultano Meleca Meffer sexaginta equitum, & peditum centum sexaginta millibus, Nonis Aprilis. In hac urbe armatorum numerabantur supra triginta millia, incolarum plùs quadragies millibus: His omnibus præfectus erat Petrus (alii dicunt) Guilielmus Beliuus Templariorum Magister, vir fortissimus, & cujus virtute urbs fortiter defensa est. Verùm eo cæso multisque in Cyprum dilapsis, urbs tandem generali in-
L pref-

pressionem à Saracenis occupata est, direpta & solo æquata Kal. Augusti. fugit Henricus Rex Cypri cum multis: plurimi dum fugere conantur, depressis lincibus hæsi sunt mari, abducta captivorum 60. millia Moniales Clarissæ omnes sibi novaculis sum abscidère, & sic deformatæ à barbaris jugulatæ sunt. His auditis Sidonei Beryti, & Tyri Christiani naves consecrèdère, & Syria penitus amissa est, cum ceptum nonaginta duobus annis fuisset in potestate Europæorum: Et sic in ea vixissent Christiani, ut maluerit Deus eam ab inimicis suis, & hominibus turpissimis incedere, quàm ab hominibus sibi consecratis profanari.

Ad hunc annum referunt quidam miraculosam translationem Domus Nazarethanæ B. Mariæ Virginis ex Palæstina in ecclesiam inter Tersactam & flumen oppida Damasciæ, manibus Angelorum factam.

Obiit hoc anno Rudolphus Romanorum Rex in oppido Gernersheim ad Spiram anno ætatis 73. Imperii 18. Princeps corporis animique dotibus excellens, & omnium ni ex parte meritissimus, sed hæc tamen præcipuè, quòd sit Proto-parens Augustissimæ Gentis Austriacæ, de qua longè veriùs dici potest, natam esse ad Imperium Romanum.

Romani Orbis, quàm olim de Gente Sci-
pionum, natam esse ad vincendam Cartha-
ginem, dum jam per aliquot sæcula Maje-
stas Imperii in hac Gente triumphat.

✽(1292.)✽ Sexto mense post Rudol-
phi mortem ope Gerardi Moguntini Præ-
sulis, sui consanguinei Adolphus Nassovi-
us Francofurti in Imperatorem Romano-
rum eligitur, & inde mox Aquisgranum
deductus cum Imaginâ conjugæ suâ coro-
natur à Sigeberto Coloniensi.

Nicolaus IV. Papa Romæ moritur, post
hujus obitum diutiùs vacavit Sedes, quàm
Christiana Respublica tunc satis turbata
flagitabat.

✽(1293.)✽ Adolphus Imperator bel-
lo adoritur Albertum Austriæ Ducem
Imperii competitorem.

Bellum grave exardescit inter Francos &
Anglos levissimâ ex causâ, & propter duos
homunciones, Nortmannum & Anglum
bellum terrâ marique gestum, propter
quod Scriptores utrumque Regem dam-
nant, Anglum contumaciæ & Francum cu-
piditatis.

Carolus inter Siciliae, & Jacobum Ar-
ragoniæ Regem novum foedus initum est;
& Carolus quidem Perusium venit, ut dis-
sidentes inter se de Pontifice eligendo Car-
dina-

dinales conciliaret, verum dum acrius ex-
urget, disjunct magis animos ad concor-
diam paratos.

✱(1294.)✱ Judæi à Philippo Rege
tâ Galliâ ejiciuntur, qui in Germaniam
grârunt. Unde etiam Rab: Elias in Tish-
scribit, Judæos Germanos esse de radice
feu trunco Francorum.

In Summum Pontificem hoc anno eligi-
tur Petrus de Morone, sic dictus, qui
montem duobus millibus passuum distan-
tem à Sulmone Eremita incoluit, is
stea conditor fuit Congregationis S. De-
miani, quæ postea Ordo Cœlestinorum
eo dicta est. Vitæ sanctitate illustris, se-
ctus est omnium consensu, dum fugam
ripere cogitat, à populo detentus, orna-
menta Pontificalia propè per vim accepit.
dictus Cœlestinus V. vir verè pius, qui
nunquam equo vehi voluit, sed equitavit
in asino ad exemplum Christi, & se ipsum
minùs aptum existimavit ad hanc dignita-
tem. Quod sentiens Benedictus, Car-
nalis Cajetanus, huic moribus dissimili-
mus, vir sagax, & rerum gerendarum gene-
rus, ad Pontificatum deponendum magis
adhuc impulit per se jam primum ad abdi-
candum. Falsa tamen ea sunt, quæ spari-
guntur de vocibus à Benedicto per tubum
ad

ad Papam immillis, simplicem & pium de-
terrentibus: hæc fingentium calumniæ
sunt, ipse enim, frustra Carolo & universo
populo reclamante, exiit Pontificis or-
namenta, & edito publico instrumento
fecit, quod omnis ætas admirata est,
etiam miraculo firmatum, cum die se-
quenti Cœlestinus claudum sanaverit.
Potestate igitur Cardinalibus factâ, ei sub-
stitutus est Benedictus Cardinalis Cajeta-
nus, dictus Bonifacius VIII. cum VI. appel-
landus esset ob duos illegitimos intrusos.

Hoc anno Domus B. Virginis Nazare-
thana ex Illirico in agrum Recinetensem
translata fertur in sylvam, quæ fuit divitis
Laureiæ, & paucis post mensibus in locum
tutiorem, & in agrum duorum fratrum;
inter quos tamen, cum esset exorta de do-
nariis controversia, divinitus transiit in
hunc locum, ubi hodie visitur & colitur
magno peregrinorum concursu.

Tariffa à Mauris obsidetur, & ab Al-
phonso Peresio Gusmanno fortiter propu-
gnatur, filium enim suum ab obsidentibus
captum, vidit ab hostibus jugulari, quibus
etiam gladium suum ad id operis projece-
rat, & immutato vultu ad mensam, unde
evocatus erat, & ad uxorem rediit. Quæ

constantia Mauros plùs retudit, quàm firmitas murorum & situs urbis.

✽(1295.)✽ Cùm aliqui legitimum Pontificatum Bonifacii in dubium revocarent, ne quis Petri Moronis simplicitate abuteretur, hunc latitantem perquiri iussit, & in castello Hernicorum munitissimo custodivit. Dicitur ei tunc vir sanctus prænunciâsse, moriturum ut canem, quæ ascendisset ut vulpes, & regnaret ut leo. In hoc carcere ex aëris gravitate & situ loci contracto apostemate Cœlestinus obiit (quidam, suadente Pontificis nepote, cùm à mastratum esse ajunt) anno ætatis 81. a Clemente V. inter Sanctos relatus, nomine Petri Confessoris, ne coleretur ut Martyr, magnâ sui successoris ignominia.

✽(1296.)✽ Bonifacio auctore pax inter Francos & Arragonios inicitur.

Rege Poloniæ Præmislo occiso succedit Ladislaus Coctius.

Errores Gerardi Sagarelli Parmensis, postea combusti, hoc tempore disseminantur.

HÆRESIS GERARDI SAGARELLI
PSEUDO - APOSTOLORUM
DUCIS.

*S*ectarios suos Apostolos vocabat, præcipue ob paupertatem, quam verè Apostolicam sectantur. 1. V.

1. *Vota omnia improbabat Sagarellus, & opera absque voto facta dicebat esse majoris meriti, quam quæ ex voto.*

2. *Juramentum omne Christianis dicebat esse nefarium.*

3. *Dicebant Pseudo-Apostolici isti sectæ suæ amplectendæ causâ, matrimonia dissolvi posse.*

4. *Apostolos nec habuisse, nec recepisse pecuniam, nec quicquam in crastinum servasse; quin imo nihil horum Apostolis licuisse, aut Apostolorum successoribus licere, ac consequenter spem salutis adimi omnibus pecuniam recipientibus, aut aliquid in crastinum servantibus.*

5. *Ecclesiæ Romanæ Presbyteris decimas non esse persolvendas, Apostolorum paupertati hoc repugnare.*

6. *Ecclesias consecratas non esse magis idoneas ad orandum Deum, quam porcorum haras.*

7. *Se soli Christo, & nulli alteri ex hominibus subditos esse posse.*

✽(1297.)✽ **S. Ludovicus Francorum Rex à Bonifacio Papâ canonizatur.**

Robertus Siciliæ Rex Julantam Jacobi Arragonii ex Constantiâ filiam ducit uxorem; Et huic quoque reconciliati sunt Joannes Procida auctor Sicularum vesperarum, & Rogerius Lauria Archithalassus.

✽(1298.)✽ **Bonifacius Papa animadvertens, quotidie Principes nova vectigalia**

lia Sacerdotibus imponere, idque crebrius sine justâ causâ fieri, Concilio Lugduni celebrato, interdixit, ne posthac id facerent, & ne Sacerdotes imposita conferrent ab aliis, quæ jussu Romani Pontificis; quod magnæ discordiæ causa fuit in Angliâ.

Adolphus Imperator odio factus omnibus ob continuas Provinciarum invasiones & expilationes, ab Electoribus abdicatur, & in ejus locum eligitur Albertus Dux Austriæ, filius Rudolphi olim Imperatoris. Et mox commisso prælio inter hos Principes, Adolphus occiditur in agris Spirensi, ubi valdè imprudenter Adolphus se huic certamini commisit cum solis equitibus, & absque peditatu. Tunc ne Imperium Albertus invadere videretur, iterum legitime eligi voluit, & Aquisgrani coronari, ubi tanta multitudo convenit, ut Dux Saxonix oppressus fuerit. Fuit autem Adolphus melior Comes, quam Cæsar, & ita gessit Comitatum, ut dignus esset Imperio, ita verò Imperium, ut nec Comitatu dignus videretur. Operam suam locavit Eduardo Anglo, & Cæsar Regi extero ut stipendiarius meruit, pudendâ Majestatis prodigalitate, & sordidissimâ avaritiâ. Posthabitis togatis, per militares viros autem rex ut castra, subditos ut milites, per-

perversissimo ordine: accedentibus insuper luxu, libidine, perfidiâ, crudelitate, Principum neglectu, tenuiorum contemptu, Magistratum insolentiâ, factum est, ut primùm plebis, mox & Principum odium in se converteret; quibus causis permoti Principes pro Alberto conspirârunt, conjurati tamen plerique infelici fato extincti sunt, & ipse Albertus Imperator tandem à patrueli suo nefariè trucidatus est. Sic Deo plectente Regum scelera, quos homines plectere non possunt.

(1299.) Pontifex recusat confirmare Alberti Imperatoris electionem. Cùm autem Albertus cum Philippo Francorum Rege fœdus iniisset in Lotharingiâ, & concessisset Arelatense regnum (quod à morte Friderici tenebant Franci) deinceps omninò Francici juris futurum, Pontifex demùm annuit, & quidem, ut Franci putant, nonnisi in odium Philippi pulchri, ita ut odium in Philippum prævaleret odio, quod Bonifacius habuit in Albertum.

Veneti vincuntur à Genuensibus, duce Lambâ Auriâ ad Corcyram nigram, quando Dandulus Dux illorum captus, ne triumpharetur, impactum caput in triremem effregit, idque non Christianè satis.

Bellum Siculum hoc anno gestum est

L 5

atro-

atrocissimum : prælio navali victus est Fredericus à Rogerio Lariâ : itemque terræ Istri, quo captus est Philippus Princeps Tyrentinus, filius Caroli ; captus quoque Johannes Lauria Rogerii nepos, Messanzæ Juris formulâ capite multatus. Ideo patruus ejus acerbissimè in captivos sævius multorumq; sanguine ejus manibus litantibus.

Tum Bonifacius prohibuit excoqui Christianorum cadavera, ut eorum ossa deportarentur in patriam ; Cui constructioni dicitur causam præbuisse Montanenæ ejusdem sordidissimi Doctoris avaritiæ, sed verior causa fuit, quòd ea consuetudo pietati Christianæ repugnare videretur.

✽(1300.)✽ Benedictus IV. Papa jubileum Universale indicit, ad quod Romanæ concurrunt supra ducenta millia hominum, tantæ tamen multitudini ad vitum nihil defuit.

Cassanus Tartarus, isque Christianis ut è manibus Saracenorum Terram sanctam vindicaret, adversus eos ducentarum equitum peditumque millia eduxit, & occurrentem sibi ad Emesam Sultanum Egypti, nec non Syriæ Imperantem Melech-nazerum cum centum millibus, & peditum innumerabili multitudine profligavit, & universâ Syriâ potitus est, quam nullo

negotio Orientales Christiani recuperare potuissent, nisi mentem consiliumque perdidissent. Propter ortas verò in Perside turbas, rebellionem movente Baydone, consanguineo suo, Cassanus redire compulsus, tradidit Damascum Sultano transfugæ Capiaco, eâ lege, ut hanc redderet Occidentalibus, si in Syriam copias suas adducerent: illi autem, dum tergiversantur, occasionem calvam esse agnoverunt,

Ad hunc annum referuntur Turcarum Ottomannorum Imperii initia, auctore scilicet Ottomanno, Græcis Osmane dicto, cui inter Duces Turcos fortitione Asiam minorem seu Natoliam dividentes, obvenit Bithynia: hic animo & corpore præcellens, Prusæ, longâ obsidione captæ, regiam sedem fixit, & favore Alatini, seu Azatinis Sultani Iconii ex parvis initiis magni Imperii fundamenta jecit: adoptatus porrò ab Aladino liberis carente, ei non successit, sed Vezirius Sahibas, quo sublato Osmanes dictus est *Chaner*, qui Turcis Rex est, vel summus Princeps, atque ab hoc anno decurrunt anni Imperii tanto perè Christianis ob ignaviam suam & similtates metuendi.

*
* *
L 6

HÆRE.

HÆRESIS FLAGELLANTIUM

IN fine hujus Sæculi ponimus hanc heresim quam Sathan procreavit jam anno 1273. caput suum vipereum insolentius extulit in cursu Sæculi sequentis : Dolus hujus heresim sectatorum ejus erat pietatis ac mortificationis vultu crimina ac mendacia contegere, & quidquid verè sanctum abrogare.

1. Virgis ac flagellis aculeatis acriter in se deserviebant, idque agebant majoris esse ad delenda peccata efficacitatis, quàm confessionem ullam. Astutum sanè stratagema diaboli ad accedendos fideles à sacramento pœnitentiæ.

2. Putabant suam flagellationem esse merito equiparandam, imò etiam preferendam quòd ipsi suà spontè funderent sanguinem suum, alii à tyranno compulsi.

3. Aquæ benedictæ nihil plùs, quàm alii cunctique aquæ inesse virtutis spargebant.

4. Baptismum aquæ cum baptismo sanguinis terminatum & commutatum esse.

5. Neminem posse Christianum esse, nisi suum sanguine per verberum ictus baptizetur.

6. Jam ab ipsorum Flagellantium adventu Evangelium Christi ad exitum pervenisse.

7. Censebant licitum esse perjurium : vetus illud Priscillianistarum dictum crebro sermone usurpantes,

Jura, perjura, secretum prodere noli.

SÆ-